Τὸ φύλλον λεπτὰ 60 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0,60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 25—	Ἐτησία . .	Δραχ. 26.—
Ἑξάμηνος . . .	» 14—	Ἑξάμηνος	» 14,—
Τρίμηνος . . .	» 7,50	Τρίμηνος	» 7,50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησία) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ – ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. Τόμος 29ος — *Ἐν Ἀθήναις, 19 Νοεμβρίου 1922* — *Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 51*

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνέχεια)

Γιορτὴ στὸ σπίτι τοῦ Πελιάσκο

Στὸ σπίτι τῶν Ἰταλῶν βασίλευε μιὰ ἔκτακτη κίνηση.

Ὅλη τὴν ἡμέρα περνοῦσε μιὰ ἀδιάκοπη σειρὰ ἀπὸ ζαχαροπλάστες, μαγείρους καὶ ὑπηρέτες.

Ἡ σινιόρα Πελιάσκο δὲν ἤξερε τί νὰ πρωτοφροντίση. Ὅσο γιὰ τὸ μηχανικό, δὲν ἔπαυε νὰ τρέχη δεξιὰ-ἀριστερὰ καὶ νὰ λέη:

—Τέλω νὰ γκίνη γκιορτὴ μιρομπολάντε!..μιρομπολάντε... Τ' ἀκοῦς, Κονσουέλα, ἀγκάπη μου;

Μὰ τί γιορτὴ ἦταν αὐτή, ποὺ εἶχε φέρει ἄνω-κάτω ὅλο τὸ σπίτι τῶν ἀγαπητῶν μας Ἰταλῶν;

Ἂς τὸ φανερώσουμε ἀμέσως: οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι εἶχαν ἀποφασίσει νὰ κάμουν ἕνα πλούσιο τραπέζι στὸ Φρέδο καὶ στοὺς φίλους του, γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴν κατάταξή του στὰ «παιδιὰ τοῦ στρατοῦ».

Ὅταν ὁ Ἰταλὸς ἔμαθε ἀπ' εἰς ἐφημερίδες, κι' ὕστερ' ἀπ' τὸ Φρέδο, τὴ δολοφονικὴ ἀπόπειρα τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης, ἄρχισ' ἀμέσως νὰ ὑπερηφανεύεται μὲ τὴ σκέψη, ὅτι αὐτὸς ἦταν ἡ αἰτία τῆς καλῆς τροπῆς αὐτοῦ τοῦ περιστατικοῦ.

Καὶ βέβαια, σ' αὐτὸν τὸ χρωστοῦσαν ἡ Γαλλία κι' ἡ Ρωσσία, ὅτι σώθηκαν οἱ δυὸ αὐτοκράτορες. Ἂν αὐτὸς δὲν εἶχε πάρει στὴν ὑπηρεσία του τὸ Φρέδο, ἂν αὐτὸς δὲν τοῦ εἶχε ἐμπιστοσύνη, ἂν αὐτὸ δὲν εἶχε κοιτάξει τὰ χαρτιὰ τοῦ πορτοφολιοῦ, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος ὅτι τὰ πράγματα θὰ γύριζαν ἀλλοιώς.

Κι' ἤθελε νὰ διαλαλήση παντοῦ τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ γεγονός.

Στὴν Ἔκθεση, στὰ μπουλβάρτα, στὰ καφφενεῖα, δὲν ἔπαυε νὰ λέη σ' ὅσους εἶχαν τὴν ὑπομονὴ νὰ τὸν ἀκοῦνε:

—Ξέρετε, ἐγκὼ ἔκαμα τὸ Βερεζόφκη ν' ἀποτύχη τὸ σκοπό του... Ἐγκὼ ἔσωσα τὸν αὐτοκράτορα!

Κι' ὁ μηχανικὸς κατάντησε νὰ πεισθῆ τόσο πολύ, κι' ὁ ἴδιος, πὼς ὅσα ἔλεγε ἦταν ἡ μόνη ἀλήθεια, ὥστε στὶς διηγήσεις του, δὲν ἀνέφερε πιὰ καθόλου τὸ Φρέδο!

Αὐτός, ἔλεγε, εἶχε ἀνακαλύψει τὸ γράμμα τοῦ καρμπονάρου, αὐτὸς εἶχε τρέξει στὸ Λονσάν, αὐτὸς τέλος εἶχε πιάσει τὸ δολοφόνο.

Ἀφοῦ λοιπὸν αὐτὸς τὰ εἶχε κάμει ὅλα, θέλησε νὰ γιορτάση τὸ μεγάλο γεγονὸς μ' ἕνα πλούσιο γεῦμα.

Ὅσο ὅμως κι' ἂν ἦταν καυχησάρης, ἀγαποῦσε τὸ Φρέδο κι' ἤθελε νὰ τὸν παρουσιάση μ' ὅλη του τὴ δόξα σ' ὅλους ἐκείνους, ποὺ εἶχαν ἀμφιβολίες γιὰ τὴν τιμιότητά του.

Εἶχε στείλει πάνω ἀπὸ τριάντα προσκλήσεις.

Πρῶτα-πρῶτα οἱ φίλοι τοῦ Φρέδου: Ὁ κυρ-Ἀζάρ, ἡ Σεσίλη, ὁ Ἰουλιανός, ἀκόμη κι' ἡ κακότροπη Μελανία. Τὴν εἶχαν καλέσει ὄχι μόνο γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὰ θέλγητρα τῆς παρουσίας της, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἰδοῦν τί μοῦτρα θὰ κάνε, ὅταν θὰ βλέπε ἔτσι ἱκανοποιημένον ἐκεῖνον, ποὺ αὐτὴ εἶχε διώξει γιὰ κλεψιά.

Ἄραγε ὁ Φρέδος δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν εὐγνωμονῆ γι' αὐτὸ τὸ διώξιμο;

Ὅπως ὁ Πελιάσκο, ἔτσι κι' ἡ κυρία Μελανία θὰ μποροῦσε νὰ ἰσχυρισθῆ, ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία γιὰ ὅλ' αὐτά, ποὺ δὲ θὰ γινόνταν φυσικά, ἂν ὁ Φρέδος εἶχε μείνει μαθητευόμενος στὸ ξυλουργεῖο τοῦ Ἀζάρ.

Ὕστερ' ἀπ' τοὺς φίλους τοῦ Φρέδου, ὁ Ἰταλὸς εἶχε καλέσει μερικὰ σπουδαῖα πρόσωπα τοῦ διεθνοῦς κόσμου: ἕναν ἀράπη, ποὺ μοίραζε προσκλήσεις στὴν Ἔκθεση καὶ τὸν ἔλεγαν Ζαμπονό· τὴν κυρία τοῦ δευτέρου πατώματος, ποὺ ἦταν ἠθοποιὸς στὸ Σατελέ· καὶ τέλος ἕναν ἀκόλουθο τῆς Ἰταλικῆς Πρεσβείας.

Τί εἴδους «ἀκόλουθος» ἦταν ὅμως αὐτός; Ἄγνωστο.

Εἶχαν καλέσει καὶ τὴ μαδίστρα τῆς σινιόρας Πελιάσκο καὶ μερικὲς ἀκόμα γειτόνισσες.

Στὶς ἕξη τὸ βράδυ ἦταν ὅλα ἕτοιμα. Τὸ μεγάλο τραπέζι εἶχε στρωθῆ στὸ σαλόνι.

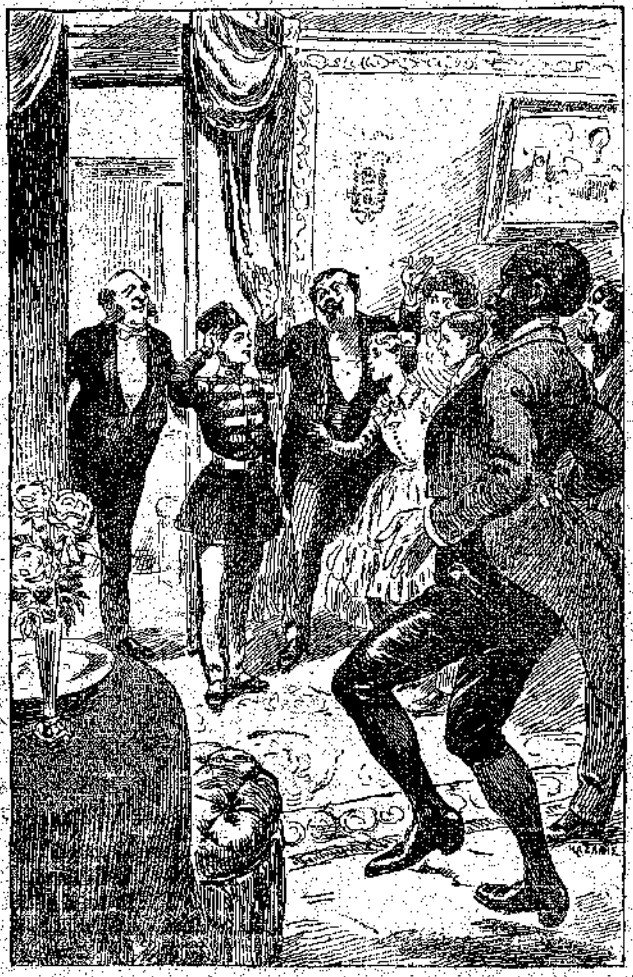

«Μὲ τί χαμάρι τοῦ φοροῦσε ὁ Φρέδος τὴ στολή του!» (Σελ. 402, στ. γ')

Στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ ἦταν στημένος ἕνας μικρὸς ζαχαρένιος στρατιώτης, ποὺ ἀνέμιζε στὸ χέρι του μιὰ γαλλικὴ καὶ μιὰ ρωσσικὴ σημαία.

Τὸ βάθρο του ἦταν σταλιγμένο μὲ μικρὰ ζαχαρένια ρεβόλβερ.

Εὔκολα μαντεύεται ἡ σημασία τοῦ γλυκίσματος αὐτοῦ, ποὺ τὸ εἶχε σχεδιάσει ὁ ἴδιος ὁ Πελιάσκο.

Καὶ γιὰ νὰ τὸ μάθουν ὅλοι, ὁ μηχανικός, πάντα μετριόφρων, εἶπε κι' ἔβαλαν πάνω στὸ γλύκισμα τὴν ἐπιγραφή του μὲ κανέλλες.

Φυσικὰ δὲν παρέλειψε νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ τὴ μηχανική του ἰδιοφυΐα: Οἱ καρέκλες καὶ τὰ τραπέζια ἔπαιζαν μουσικὰ κομμάτια. Τὰ τσιγάρα ἦταν μικρὰ πυροτεχνήματα. Οἱ καθρέφτες παρουσίαζαν εἴδωλα κωμικὰ παραμορφωμένα.

Μόνον ἕνα νέφος στὸν ὁρίζοντα:

Στὶς ἑπτά, ἡ σινιόρα γόριζε ἀπελπισμένη μὲ κοντὸ μεσοφόρι κα μὲ ἄσπρη καμιζόλα, σ' ὅλο τὸ σπίτι, ἐνῷ οἱ ὑπηρέτες τὴν κοίταζαν κοροϊδευτικά.

Τὸ φουστάνι της δὲν εἶχ' ἔρθει ἀκόμη: μιὰ θαυμασία πράσινη φούστα ὅλο δαντέλλες κι' ἕνα πουκαμισάκι μὲ ρὸζ κρόσσια.

Ὁ Ἰταλὸς ὅμως ἦταν ἕτοιμος: μαῦρο κοστούμι, γκρὶ γιλέκο καὶ παντελόνι στενὸ κάτω, σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία μόδα...

Φυσικὰ δὲν παρέλειψε νὰ θυμώσῃ μὲ τὴ γυναίκα του, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ γορίζῃ στοὺς διαδρόμους μὲ τὴ χαριτωμένη φορεσιά της, τρέχοντας στὸν ἀντρὲ κάθε φορὰ ποὺ χτυποῦσε τὸ κουδούνι.

—Κονσουέλα, κρυσή μου, τῆς ἔλεγε. Μὰ τὴν ἀλήθεια εἶσαι πολὺ κουτή!.. Ὅταν κανεὶς ἔχει κόσμο στὸ σπίτι του, φροντίζει νἄχῃ ἕτοιμη τὴν τουαλέττα του!

Τέλος, στὶς ἑφτάμισυ, ἡ καϊμένη ἡ Κονσουέλα, μὲ μάτια δακρυσμένα καὶ μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη, ἀποφάσισε νὰ ξεχάσῃ τὴν τουαλέττα ποὺ περίμενε, καὶ φόρεσ' ἕν' ἁπλὸ μαῦρο μεταξωτὸ φουστάνι, ποὺ δὲν παρέλειψε ὅμως νὰ τὸ στολίσῃ μὲ πράσινες κορδέλλες.

* * *

Πρῶτο κουδούνισμα: Εἶναι ἡ κυρία τοῦ δευτέρου πατώματος. Φριχτὸ θέαμα!... Μολονότι εἶχε κλείσει τὰ ἐξῆντα κι' ἦταν φοβερὰ παχειά, εἶχ' ἔρθει μὲ φόρεμα ἀπὸ λεπτὴ μουσελίνα, μὲ ντεκολτὲ καὶ μὲ μικρὰ πέτσινα γάντια ποὺ ἄφιναν νὰ φαίνωνται τὰ κόκκινα μπράτσα της.

Ἡ σινιόρα Πελιάσκο βόμωσε, βλέποντας αὐτὴ τὴν ἀκαλαισθησία καὶ εἶπε σιγὰ-σιγὰ γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ, στὸν ἀκόλουθο τῆς πρεσβειας, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ προσκαλοῦσε τὸ γελοῖο αὐτὸ ὑποκείμενο, ἂν δὲν εἶχε ἀναγκασθῆ νὰ στείλῃ στὸ διαμέρισμά τις ἕνα κρεββάτι, ποὺ δὲ χωροῦσε στὸ δικό της.

Ὁ ἀκόλουθος τῆς πρεσβείας ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ μαῦρο δέρμα καὶ μαλλιά, καταστολισμένος μὲ διαμάντια, πρᾶγμα ποὺ μεγάλωνε τὴν ὀπόληψη ποὺ τοῦχε ὁ σινιὸρ Πελιάσκο.

Τὸν παρουσίαζε μ' ἔμφαση σ' ὅλους ὅσοι ἐρχόνταν:

Στὸν πρῶτον τὸν παρουσίασε:

—Σινιὸρ Πιφφαρί, γραμματεὺς τῆς Ἰταλικῆς Πρεσβείας.

Στὸ δεύτερο:

—Σινιὸρ Πιφφαρί, πρεσβευτής.

Στὸν τρίτο:

—Σινιὸρ Πιφφαρί, ἀρχιθαλαμηπόλος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας.

Εὐτυχῶς οἱ παρουσιάσεις σταμάτησαν ὧς ἐδῶ, γιατὶ ἀλλοιῶς ὁ ἐξοχώτατος αὐτὸς σινιὸρ Πιφφαρί, ποὺ ἦταν, ἁπλούστατα θυρωρὸς τῆς Πρεσβείας,

«—Σινιὸρ Πιφφαρί, πρεσβευτής!» (Σελ. 402, στ. β')

θὰ γινόταν ὁ ἴδιος ὁ βασιλιὰς τῆς Ἰταλίας!

Ἤρθε κι' ἡ χήρα Δορμπάν.

Ἦταν ἀκόμη πολὺ ἀδύνατη καὶ χλωμή, δὲ θέλησε ὅμως νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴ συνάθροιση αὐτή, ποὺ γινόταν πρὸς τιμὴ τοῦ γιοῦ της.

Μὲ πολὺν κόπο ἀνέβηκε τὶς σκάλες, ὡς τὸ τρίτο πάτωμα ὅπου κατοίκαν ὁ θεατρώνης.

Μόλις ἔφτασε, ἔπεσε ἀποκαμωμένη, μὰ χαρούμενη, σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ἕνα πράσινο φουστάνι μὲ τεράστιο κρινολίνο, κι' ἕνα πουκαμισάκι μὲ ρὸζ κρόσσια: Εἶναι ἡ τουαλέττα τῆς σινιόρας. Ναί, μὰ τὴ φορεσιὰ ἡ ἴδια ἡ μοδίστρα!

Ἡ Κονσουέλα δοκιμάζει νὰ διαμαρτυρηθῇ, μὰ ἡ μοδίστρα τῆς ἐξηγεῖ ὅτι, ἀναγκασμένη νὰ ράβῃ φουστάνια γιὰ τὶς ἄλλες, δὲν προφταίνει νὰ ράψῃ δικά της. Λοιπόν, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ βγῇ στὸ τραπέζι, φόρεσε τὸ φουστάνι τῆς πελάτισσάς της.

—Τὸ ἴδιο δὲν εἶναι; λέει μὲ λυγίσματα καὶ τσακίσματα.

Ἡ γυναίκα τοῦ μηχανικοῦ δὲν καταλαβαίνει πῶς «εἶναι τὸ ἴδιο», μὰ δὲν ἐπιμένει γιατὶ νά, ἔρχονται οἱ ἄλλοι κα ε μένοι: Ἡ οἰκογένεια Ἀζάρ, ὁ μαραγκός, πάντ' ἀγαθὸς κι' ἐγκάρδιος, κι' ἡ Μελανία, πιὸ ἀδύνατη, πιὸ ξερακιανή, πιὸ ἄσχημη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Ὁ Πελιάσκο δὲ γνωρίζεται μὲ τὴν οἰκογένεια τοῦ μαραγκοῦ. Τὴν ἐκάλεσε γιὰ τὸ Φρέδο κι' ὁ Φρέδος ἀκόμη δὲν ἦρθε.

Ὥστε ἡ γνωριμία γίνεται μὲ κάποια φοχρότητα.

Τοῦ κάκου ὁ Πελιάσκο προσπαθοῦσε νὰ φανῇ εὐγενικὸς καὶ γλυκομίλητος στὴ γυναίκα τοῦ μαραγκοῦ. Ἐκείνη ἀπαντοῦσε ξερὰ-ξερὰ καὶ ἢ ὄχι καὶ δὲν καταδέχτηκε οὔτε νὰ χαμογελάσῃ, ὅταν ἡ πολυθρόνα, ὅπου ἐκάθησε, ἔπαιξε τὴ *Σάντα Λουτσία*.

Ἡ χαρὰ τῆς συναθροίσεως ἦταν ἡ Σεσίλη, θαῦμα ὀμορφιᾶς μὲ τὸ ἄσπρο της φουστανάκι.

Ἄλλωστε ἦταν τόσο χαρούμενη ἡ μικρούλα, ποὺ θάλεπε τὸ φίλο της τὸ Φρέδο! Κι' ὁ Ἰουλιανὸς Μεσονύχτης τὸν περίμενε ἀνυπόμονα, γιατὶ τὸ πρω' ἀκριβῶς εἶχε λάβει ἕνα γράμμα ἀπὸ ἕνα συμβολαιογράφο, ποὺ τὸν παρακαλοῦσε νὰ περάσῃ ἀπ' τὸ γραφεῖο του γιὰ μιὰ ὑπόθεση ποὺ τὸν ἐνδιέφερε. Εἶχε πάει κι' εἶχε μάθει ὅτι σὲ λίγες μέρες θὰ γινόταν κύριος τῆς περιουσίας του, ποὺ ἔφτανε στὰ τρία ἑκατομμύρια.

Δὲν θὰ λεγόταν πιὰ Ἰουλιανὸς Μεσονύχτης: ἀτὸ ἐ ῆ; τὸνομά του ἦταν κόμης ντὲ Σὰν-Λεόν.

Καὶ νὰ συλλογίζεται κανεὶς πῶς ὅλ' αὐτὰ τὰ εἶχε κατρθώσει ὁ Φρέδος! Μὰ ποῦναι τοῦ λοιπὸν αὐτὸς ὁ Φρέδος;

Ὅλοι τὸν περίμεναν ἀνυπόμονα κι' ἡ μητέρα του ἄρχιζε ν' ἀνησυχῇ. Ὅσο γιὰ τὴ σινιόρα Πελιάσκο, ἔτρεχε διαρκῶς στὴν κουζίνα καὶ μ' ἀπελπισία ἔβλεπε πῶς τὸ φητὸ ἐκόντευε νὰ παραψηθῇ.

Τέλος ἀκούστηκε ἕνα κουδουνίσμα, ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε στὸ σαλόνι ἕνας νεαρὸς στρατιωτικὸς μὲ τὴ στολὴ τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς.

Μὲ τὶ καμάρι ποὺ φοροῦσε τὴ στολή του ὁ Φρέδος Δορμπάν! τὶ ὡραία ποὺ τοῦ πήγαινε ἡ κόκκινη γκολόττα, τ' ἀμπέχονό του σφιγμένο πάνω στὸ κορμί του καὶ τὸ κασκέτο του λιγάκι σταβὰ στὸ κεφάλι του.

Ὁ Ἰταλὸς εἶχε κανονίσει ὥστε ὁ ἐρχομός του νὰ χαιρετισθῇ ἀπὸ ἕνα πανδαιμόνιο.

Ὅλα μαζὶ τὰ μηχανήματα μπῆκαν σὲ κίνησι μονομιᾶς. Τὸ ρολόϊ ἔβγαζε

ἤχους σὰν νὰ φώναζε: Κοῦκου!.. τὸ τραπέζι ἔπαιζε ἕνα θριαμβευτικὸ ἐμβατήριο κι' ἀπ' τὰ πολύφωτα ποὺ ἦταν πλάι στὸν καθρέφτη τοῦ σαλονιοῦ, βγῆκαν βεγγαλικὰ φῶτα. Τέλος ὅλα τὰ κοσδούνια τοῦ σπιτιοῦ χτυποῦσαν μαζὶ σὰ δαιμονισμένα.

Οἱ κυρίες φοβήθηκαν: ἡ χοντρὴ γειτόνισσα τοῦ δευτέρου πατώματος λιγοθύμησε. Μ' ἕνα λόγο, ἦταν τέτοια ἐπιτυχία, ποὺ ὁ Ἰταλὸς περηφανεύόταν μὲ τὸ δίκιο του.

Ὅταν ἔγινε κάπως ἡσυχία, ὁ ἀρχιμάγειρος ἦρθε κι' ἀνήγγειλε μὲ δυνατὴ φωνὴ πῶς τὸ γεῦμα ἦταν ἕτοιμο.

Ὁ Φρέδος ἐπρόσφερε τὸ χέρι του στὴ μητέρα του.

Ὁ θυρωρὸς-πρεσβευτὴς ἔκαμε μιὰν ὑπόκλιση μπρὸς στὴ σινιόρα Πελιάσκο κι' ὁ μηχανικὸς πῆρε τὴν κ. Μελανία Ἀζάρ.

Τὰ γεῦμα ἦταν ἀπ' τὰ πλουσιώτερα. Φυσικά, δὲν ἐλησμόνησαν τὰ μακαρόνια καὶ τὴ μορταδέλλα,—τὰ ἐθνικὰ φαγητὰ τῶν Ἰταλῶν.

Τὸ ἰταλικὸ κρασὶ ἀνταγωνιζόταν μὲ τὴ σαμπάνια.

Μετὰ τὸ φητό, ἔγινε κάποια ἀλλαγὴ στὶς θέσεις τῶν καλεσμένων. Ὁ Ἰουλιανὸς κι' ἡ Σεσίλη, ποὺ τοὺς εἶχαν ἐξορίσει σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ, θέλησαν νὰ πλησιάσουν τὸ Φρέδο, ποὺ κρατοῦσε τὴν τιμητικὴ θέση.

Εἶχαν τόσα πράγματα νὰ ποῦν μεταξύ τους, τὰ τρία παιδιά!

Εὐτυχῶς ἐπικρατοῦσε τόση ζωηρότης κι' εὐθυμία, ποὺ μπόρεσαν νὰ κάμουν αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ χωρὶς νὰ τοὺς πάρῃ εἴδησι κανείς.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Ο ΣΥΡΤΟΣ ΤΩΝ ΦΥΛΛΩΝ

Περνῷ τοῦ φθινοπώρου ὁ ἀγέρας,
παρόμοια συνεπαίρνοντάς τα
τὰ πουλιὰ ἀνάμεσα ἀπ', τὸ διάστημα,
τὰ φύλλα ἀνάμεσα ἀπ' τὸ δάσος.
Μέρες χλιαρές, μαλακὲς αὔρες,
γιὰ πάντα εἶναι κυνηγημένες.
Γυρνῖτε, σὰν ξωτρελλαμένα,
χορεύετε, φτωχά μου φύλλα.

Στὰ δυὸ τ' ἀκρόχειλα τοῦ δρόμου,
μὲ τὸ βιαρριὰ εἴτε μὲ τὸν νότο,
καμάρωνέ τα πῶς χορεύουν
τὸν χορόν, ὅλα, τοῦ θανάτου!
Ὁ ἄνεμος στὸ χορὸ τὰ σέρνει,
ζηλεῦντας πιότερα ὁλοένα.
Γυρνᾶτε, πιὸ γοργὰ γυρνᾶτε,
χορεύετε, φτωχά μου φύλλα.

Στ' ἀλήθεια, κάθε φύλλο πέφτει,
φτελιά, βαλανιδιά, φλαμούρι·
κάθε θνητὸς εἶναι στὸν τάφο,
ὅμοια ὁ παπποῦς, ὅμοια τ' ἀγγόνι.
Τὰ ὄνειρατα αὐτοῦνοῦ τοῦ κόσμου
σβυῶνται σὲ λίγο, ἕνα πρὸς ἕνα.
Ἔλα, τραβᾶτε τὸ συρτό σας,
χορεύετε, φτωχά μου φύλλα.

(Κατὰ τὸ Γαλλικό) ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑ ΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ἐ τὸ πρωτοχρόνο, —καὶ ξέρετε, τὸ πρῶτο εἶναι τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο, γιατὶ μᾶς βρίσκει ἀπροετοίμαστους καὶ ἀσυνείθιστους, — ἔκ τυχαίας, κατὰ τύχη, μιὰ φρόνιμη μητέρα νὰ συσταίνῃ στὴν κόρη της νὰ νυθῇ καλά.

—Βάλε καὶ τὸ χοντρό σου ἐπανωφόρι, τῆς εἶπε· τὸ βράδυ ποὺ θὰ γυρίσῃς, θὰ κάνῃ κρύο πολύ.

Ἀλλὰ ἡ κόρη, ἕτοιμη γιὰ ἔξω, δὲν φαινόταν πρόθυμη νὰ συμμορφωθῇ. Κι' ἔβρισκε ὅλο προφάσεις: πῶς; ἦταν καλὰ ντυμένη ἀπομέσα, πῶς τῆς ἔφτανε τὸ φιλὸ ἐπανωφοράκι, πῶς δὲν ἔκανε δὰ καὶ τόσο κρύο, πῶς οἱ γέροι μόνο κρυώνουν, κτλ. Ἐπ' τέλους ἡ μητέρα τῆς εἶπε:

—Κατάλαβα!... Δὲ λὲς πῶς δὲν τὸ φορεῖς, γιατ' εἶναι περσινό;

Ἡ κόρη τότε ὁμολόγησε:

—Ἔ, ναί! Τὸ χοντρό μου ἐπανωφόρι δὲν εἶναι φέτος τῆς μόδας. Ἢ θὰ τὸ ἐπιδιορθώσω ἤ... θὰ κάμω ἄλλο!

—Μὰ θέλεις χίλιες δραχμὲς γιὰ ἕνα τέτοιο ἐπανωφόρι!

—Ἔ, καλά! τότε ἐπ διορθώιω τὸ παλιό. Ἔτσι ὅμως δὲν τὸ φορῶ, ὅσο κρύο κι' ἂν κάνῃ!.

Εἶπε γελῶντας τσαχπίνικα κι' ἔφυγε... μὲ τὸ ψηλό της ἐπανοφωράκι.

Προτιμοῦσε, βλέπετε, νὰ κρυώσῃ, νἀρρωστήσῃ, παρὰ νὰ φορέσῃ τὸ περσινό. Καὶ πότε αὐτό; Σὲ καιρὸ ποὺ ἕνα τέτοιο ἐπανωφόρι στοιχίζει χίλιες δραχμές!

Ἡ σκηνοῦλα αὐτὴ μοῦ ἔκαμε ἐντύπωση. Δὲν ἦταν δὰ κι' ἡ πρώτη ποὺ ἔτυχε νὰ πιάσω αὐτὸν τὸν καιρό. Πόσα παιδιά, πόσα κορίτσια,—καὶ μεγάλα,—δὲν τἄκουσα νὰ μιλοῦν ἔτσι, νὰ προβάλουν ἀξιώσεις γιὰ ροῦχα, γιὰ λοῦσα, γιὰ κόμποδα, γιὰ ραχάτ α καὶ γιὰ διασκεδάσεις, χωρὶς τὴν παραμικρὴ συναίσθηση τῆς «καταστάσεως». Ἔτσι, σὰ νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα. Σὰ νὰ ζοῦσαμε στὸν καλύτερο, στὸν εὐτυχέστερο καιρό. Σὰ νὰ μὴν ἄξιζε ἡ δραχμή μας ὀκτὼ μόνο λεπτά, σὰ νὰ μὴν εἶχε ἀνεβῇ ἡ λίρα πάνω ἀπ' τὶς τρακόσιες... Περίεργο! Ἀκόμη λοιπὸν δὲν κατάλαβαν αὐτὰ τὰ παιδιά, ὅτι σήμερα δὲν εἶναι χθές, καὶ πῶς δὲν μποροῦν νὰ ζοῦν ὅπως ἐζοῦσαν παρὰ μόνο ἴσως μερικοὶ πολυεκατομμυριοῦχοι; Ἀκόμη δὲν κατάλαβαν ὅτι χρειάζεται κάποια οἰκονομία, καὶ προπάντων στὰ ροῦχα καὶ στὰ λοῦσα, τὰ περιττά;..Στὸ φαΐ ὄχι τόσο. Γιὰ νὰ ζῇ κανείς, πρέπει νὰ τρώῃ, κι' ὅσο μπορεῖ καλύτερα. Τὸ «ταχτικὸ» ὅσο ποὺ λένε, δὲν πρέπει νὰ τοῦ λείπει. Οἰκονομία λοιπὸν ἐδῶ δὲν χωρεῖ πολύ. Στὰ ροῦχα ὅμως κάνει κανεὶς ὅση θέλει. Γιατὶ κυμμιὰ ἀνάγκη δὲν εἶναι νὰ λουσάρεται ὅπως πρῶτα. Τὸ ἴδιο ζεσταίνει καὶ τὸ περσινὸ παλτό, κι' ἂς μὴν εἶναι τόσο τῆς μόδας, τὸ ἴδιο καὶ τὸ φετεινὸ ποὺ θὰ γινόταν μὲ τὸ τελευταῖο φιγουρίνι. Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι ἂν τὸ περσινὸ ἐστοίχισε τετρακόσιες δραχμές, τὸ φετεινὸ θὰ ἐστοίχιζε χίλιες. Ἡ μόδα ἐδῶ θὰ καταντοῦσε σπατάλη τρελλή. Καὶ τὸ περιττὸ θἀπορραφοῦσε τὸ ἀναγκαῖο. Ὥμορφο πρᾶγμα νὰ στερηθῇ ἡ οἰκογένεια, γιὰ ἕνα μῆνα ἂς ποῦμε, τὸ γάλα της ἢ τὸ αὐγό της, γιὰ νὰ κάμῃ ἡ δεσποινίς ἕνα καινούργιο παλτό, ἐνῷ φοριέται λαμπρὰ τὸ παλιό της, ἢ δυὸ ζευγάρια γοβάκια, ἐνῷ μπορεῖ νὰ περάσῃ καὶ μ' ἕνα!

Τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια, ποὺ ἔχουν ἀκόμη τὶς παλιὲς ἀξιώσεις, πρέπει νὰ νοιώσουν καλὰ πῶς περνοῦμε μιὰ φουρτοῦνα. Ἂς συλλογισθοῦν μόνο πόσα θέλει γιὰ νὰ ζήσῃ σήμερα μιὰ οἰκογένεια καὶ πόσα ἤθελε πρὸ πέντε ἀκόμη ἐτῶν. Τὰ ἔξοδα ἐδεκαπλασιάσθηκαν καὶ τὸ εἰσόδημα,—τὸ συνειθισμένο εἰσόδημα τῶν ἀνθρώπων ποὺ δὲν εἶναι ἑκατομμυριοῦχοι, — δὲν ἀρκεῖ. Κάθε σπίτι εἶναι ὑποχρεωμένο τώρα νὰ κάνῃ ὅσες οἰκονομίες μπορεῖ. Κάθε φρόνιμος ἄνθρωπος, μικρὸς μεγάλος, προσπαθεῖ νὰ περάσῃ μὲ ὅ,τι ἔχει καὶ δὲν ἔχει. Ἐπιδιορθώνει, ἐφεύρε, γορίζει καί, προπάντων, δὲν παρασκοτίζεται γιὰ μόδες. Σημειώστε δὲ ὅτι *ἕνας ἀπὸ* τοὺς τρόπους, ποὺ θὰ μᾶς βγάλουν σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴν στενόχωρη αὐτὴ θέση, εἶναι *ἡ οἰκονομία*. Ὄχι μόνο ἡ οἰκονομία τοῦ Κράτους, ἀλλὰ καὶ τῶν ἰδιωτῶν, Ὥστε καθένας ἔχει πατριωτικὸ καθῆκον νὰ κάνῃ τὴ δυνατὴ οἰκονομία καὶ νἄ συντελέσῃ ἔτσι στὴν οἰκονομικὴ ἀνόρθωση τοῦ τόπου.

Φυσικά, ἡ ἀντίληψη αὐτὴ εἶναι λιγάκι δύσκολη, καὶ γιὰ μεγάλους ἀκόμα, ὄχι γιὰ παιδιὰ καὶ γιὰ κορίτσια. Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάτι ἄλλο: Σὲ καιρὸ ποὺ τόσοι πρόσφυγες ἀδελφοὶ δυστυχοῦν μετᾶξύ μας· σὲ καιρὸ ποὺ ἀπειλοῦν ἀπέξω τὴν πατρίδα μας τόσο μεγάλοι κίνδυνοι· σὲ καιρὸ ποὺ κάθε ἑλληνικὴ καρδιὰ σφίγγεται ἀπὸ τόση ἀγωνία, — εἶναι σωστὸ νὰ γυρεύουμε μεῖς λοῦσα, πράγματα μάταια καὶ περιττά; Ἡ εὐαισθησία ἔπρεπε νὰ παίζῃ ἐδῶ μεγαλύτερο ρόλο καὶ νὰ κάνῃ κάποιες ἀναγκαῖες θυσίες περισσότερο ὑποφερτές. Ἂν θέλετε μάλιστα, ἡ εὐαισθησία αὐτὴ ἔπρεπε νὰ ἐπιβάλλῃ θυσίες καὶ στοὺς πιὸ πλούσιους, σ' ἐκείνους π: χ:

ποὺ ἔχουν γονεῖς μὲ ἄφθονα μέσα καὶ θὰ μποροῦσαν νὰ κάνουν ὅλα τους τὰ κέφια. Ἂς κάνουν τώρα λιγώτερα. Καὶ μὲ ὅσα θὰ σπαταλοῦσαν ἀλόπηπα γιὰ μιὰ πολυτέλεια, γιὰ μιὰ ματαιότητα, ἂς ἀνακουφίζουν μιὰ δυστυχία, ἀπὸ τίς τόσες ποὺ βλέπουμε γύρω μας...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ἀπὸ AUGUSTA LATOUCHE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΑ'. (Συνέχεια)

Λίγες μέρες δούλεψα καθαρίστρα ἐπρόσθεσε καὶ λέγουν πῶς μοιάζουμε μὲ τὸν Ἀλβέρτο σὰ νἄμαστε δίδυμα.

—Ἀλήθεια. Μὰ δὲν εἶναι λόγος νὰ σὲ κάνουμε ἀγάρι ἀπὸ κορίτσι.

—Μ' ἀφοῦ εἶναι γιὰ καλό; Ἔπειτα ποιὸς θὰ τὸ μάθῃ; Κανείς. Καὶ μήπως πέρασε πολὺς καιρὸς ποὺ κατέβαιναν καὶ κορίτσια γιὰ μαθητευόμενοι; Τώρα εἶναι ἀπεργία.

—Παίρνω μιὰ εὐθύνη...

—Ἔννοια σας καὶ θὰ τὰ καταφέρουμε μιὰ χαρά. Αὔριο φορῶ τὸ κοστούμι τοῦ ἀδελφοῦ μου. Τί ὥρα πρέπει νὰ εἶμαι δῶ;

Ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἀπορροῦσε πῶς ἄφινε νὰ τὸν παρασύρουν ἔτσι σὲ τέτοια συνωμοσία. Μὰ πῶς ν' ἀντισταθῇ; Ἡ Διονυσία μιλοῦσε μὲ τόση θέρμη, μὲ τόση πεποίθηση, μὲ τόση ἀφοσίωση. Καὶ ὁ Ντρουὲ σκεπτότανε:

«Ὡς ποὺ νὰ δῶ ἕν' ἄλλο μαθητευόμενο, τί χάνω ἂν δοκιμάσω μ' αὐτὸ τὸ γενναῖο κορίτσι;»

Καὶ τῆς εἶπε νὰ βρεθῇ αὔριο τὸ πρωὶ στὶς πέντε μπροστὰ στὸ σπίτι του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΕ'

Νέοι κίνδυνοι

—Ἀλβέρτε, δόσε μου τὸ κοστούμι σου τοῦ πηγαδιοῦ.

—Τί τὸ θέλεις;

—Θὰ τὸ κρατήσῃς μυστικό;

—Τί λόγος...

—Θὰ τὸ φορέσω νὰ κατεβῶ στὸ πηγάδι στὸν τόπο σου.

—Εἶσαι τρελλή, Διονυσία!..

—Εἶτ' ἕνας φοβητσιάρης ἐσύ Ἐγὼ τ' ἀποφάσισα. Θὰ πάω. Κι' ἂν μοῦ κρύψῃς τὸ κοστούμι σου θὰ δανεισθῶ ἀπὸ τὴ Λέα τοῦ ἀδελφοῦ της, ποὺ δὲ δουλεύει. Δός μου λοιπὸν τὸ δικό σου καλύτερα.

—Στὸ τέλος τί μὲ μέλει; Μήπως μόνο ἐγὼ εἶμαι φοβητσιάρης; οὔτ' ἕνας μαθητευόμενος δὲ θέλει νὰ κατεβῇ στὸ πηγάδι.

—Μὰ γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τὰ κατάφερα μὲ τὸν Ντρουέ.

—Καὶ δέχθηκε; Λέγουν πῶς θὰ γίνουν τρομακτικὰ πράγματα κεῖ κάτω.

—Ποιὸς σοῦ τὸ εἶπε;

—Κανείς. Τ' ἄκουσα ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ, χθὲς τὸ βράδυ στὸ πηγάδι... Νόμιζαν πῶς κοιμώμαστε ἐγὼ κι' ὁ Ντρουέ.

—Καὶ τί λέγανε;

—Μὰ δὲ θὰ μπορέσω νὰ σοῦ τὰ ἐπαναλάβω ὅλα. Μερικὰ λόγια μ'νο ἄκουσα. Κάτι «φυτίλια, τοῦβλα, κλειδιά, σιδερένιες πόρτες, δυναμίτες».. ἔπειτα «τόσο τὸ χειρότερο γιὰ τοὺς ἀπεργοσπάστες». Ἄκουσα κι' αὐτό: «Γι' αὐτὴ τὴν ἀποθήκη δὲν ἔχουν ὑποψίες»...

—Γι' αὐτὸ κινδυνεύει τόσο πολύ.

—Θέλουν μὲ κάθε τρόπο νὰ τινάξουν τὸ μεταλλεῖο στὴν ἀγέρα, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν πιὰ νὰ δουλέψουν. Καὶ μιὰ ποὺ ὅλα τὰ ἄλλα κόλπα τους δὲν πέτυχαν, αὐτὸ τὸ ἑτοιμάζουν μὲ κάθε προσοχή. Ἐγὼ στὴ θέση σου δὲν θὰ κινδύνευα νὰ τιναχθῶ στὸν ἀέρα μ' αὐτοὺς ποὺ θὰ δουλέψουν κάτω.

—Ἐγὼ δὲ φοβοῦμαι. Κι' αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶπες τώρα, δὲ θὰ μὲ κάνει ν' ἀλλάξω ἀπόφαση.

Ἡ Διονυσία δὲν περιορίσθηκε μόνο σ' αὐτὰ ποὺ τῆς εἶπε ὁ Ἀλβέρτος, ποὺ δὲν ἦταν καὶ σπουδαῖα.

Ἤθελε νὰ μάθῃ πολὺ περισσότερα

«Ἡ Λέα θὰ ξέρῃ, σκέφθηκε. Πῶς δὲν μοῦ εἶπε τίποτα; Ἀπόψε μετὰ τὸ φαγητό, θὰ ἐγὼ νὰ τὴν ἐδῶ»

* * *

Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ πήγαινε στὸ πλοσταρειὸ νὰ πάρῃ τὸ κοστούμι τοῦ ἀδελφοῦ της, ποὺ τὸ εἶχε πλόνει γιὰ νὰ τὸ ἀπλώσῃ, εἶδε τὴ Λέα νὰ μπαίνῃ στὸ περιβόλι τους καὶ νἔρχεται κοντὰ στὸ σπίτι τους.

—Σὲ ζητοῦσα, τοῦ εἶπε αὐτή. Δὲ θὰ μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ ἀπόψε μ' αὐτὸ τὸ βάρος πού-χω στὴν καρδιά μου. Ἤταν ἀνάγκη νὰ σὲ ἰδῶ.

—Θέλεις νὰ πῆς χωρὶς ἄλλο γιὰ τὴν καινούργια συνωμωσία;

—Ναί. Πῶς τὸ ξέρεις;

—Ὁ Ἀλβέρτος, ἄκουσε κάτι μισόλογα κάτω στὸ πηγάδι. Δὲν μοῦ φθάνουν ὅμως ὅσα μοῦ εἶπε. Θὰ ἤθελα νἄξερα περισσότερα.

—Ἐγὼ θὰ στὰ πῶ ὅλα. Ξέρεις πῶς ἔχει ἀποθήκες μὲ δυναμίτη κάτω στὸ πηγάδι τοῦ Κουδέ. Πρῶτα εἶχε μιὰ ἐπάνω στὴν αὐλὴ καὶ μιὰ κάτω στὸ βάθος. Τώρα ὅμως μὲ τὴν ἀπεργία ὁ κ. Μπεκκὰρ εἶπε κι' ἐκουβάλησαν ὅλη τὴ δυναμίτη κάτω, γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια. Τῶμαθαν αὐτὸ οἱ ἀπεργοί κι' ἀποφάσισαν τὸ κόλπο ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ κάμουν ἀπάνω, νὰ τὸ κάμουν κάτω.

—Ἀλήθεια. Αὐτὰ κατάλαβε καὶ ὁ Ἀλβέρτος. Πῶς θὰ μπορέσουν νὰ τὸ καταφέρουν ὅμως; γιατὶ ὁ μπαμπᾶς γνωρίζει καλὰ τὸν ἀποθηκάριο κι' αὐτὸς τοῦ εἶπε πῶς ἡ δυναμίτη ἐκεῖ κάτω δὲν φοβᾶται τίποτα. Ἔχει, λέει, τρεῖς χοντρὲς σιδερένιες πόρτες, τὴ μιὰ κατόπι στὴν ἄλλη, καὶ τρεῖς κλειδαριὲς ποὺ δὲ μοιάζουν καθόλου ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη.

—Τὸ ξέρω. Αὐτὸ ὅμως δὲν τοὺς ἐμπόδισε Τάκουσα ὅλα χτὲς τὸ βράδυ κι' ἀνατρίχιασα. Ὁ μπαμπᾶς δὲν συμφωνοῦσε, ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; Τάκουγε ὅλα χωρὶς νὰ βγάζῃ λέξη. Ποὺ λές, λοιπόν, πῆραν τ' ἀχνάρια καὶ τῶν τριῶν κλειδαριῶν κι' ἔκαμαν ἀντικλείδια.

—Μὰ πῶς τὰ κατάφεραν, χωρὶς νὰ τοὺς ἰδοῦν; Γιατὶ βέβαια χρειάσθηκε καιρὸς γιὰ νὰ βάλουν τὰ φυτίλια, νὰ τὰ ἑνώσουν μὲ τὴ δυναμίτη καὶ νὰ τὰ κρύψουν ὕστερα.

—Μπά, ξέρεις τί κατεργαρέοι εἶναι αὐτοί! Ἔπειτα μποροῦν νὰ κατεβαίνουν πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας. Ἐπιτρέπεται. Ἔτσι, ἐνῷ ἕνας παραμένευε στὴν κεντρικὴ γαλαρία, οἱ ἄλλοι ἐδούλευαν μέσα στὴν ἀποθήκη. Μιὰ μέρα φαίνεται πῶς τρόμαξαν. Ἄκουσαν κάποιο θόρυβο καὶ κάτι νὰ τρέχῃ κοντά τους. Ἤταν ἕνα ποντίκι! Ἀφοῦ τὰ κατάφεραν κἔκαμαν ἀντικλείδια, μπόρεσαν τότε νὰ βάλουν τὰ φυτίλια, τὰ ἕνωσαν μὲ τὴ δυναμίτη καὶ...

—Καί; Λέγε γρήγορα, Λέα!

—Καὶ λοιπόν, αὔριο τὴν ὥρα ποὺ θἀνεβαίνουν οἱ ἐργάτες, θὰ βάλουν φωτιὰ στὰ φυτίλια.

—Μὰ θὰ προφθάσουν νὰ γλυτώσουν;

—Ἔχουν μακρυὰ φυτίλια. Πενήντα μέτρα.

—Καταλαβαίνω, εἶπε, ἡ Διονυσία. Ἐνῶ τὸ φυτίλι θὰ καίγεται, αὐτοὶ θὰ τρέξουν γρήγορα στὴν ἀναβάθρα, θὰ χωθοῦν μέσα στὸ κλουβὶ καὶ τόσο τὸ χειρότερο γιὰ τοὺς δυστυχισμένους συντρόφους ποὺ θὰ μείνουν πίσω!

—Ναί, εἶπαν πῶς χρειάζονται παραδείγματα. Πῶς; ἡ δουλειὰ πάει σὲ μάκρος καὶ πῶς ἂν λυποῦνταν αὐτοὶ τοὺς ἄλλους, μ' αὐτὸ θὰ κέρδιζαν τἀφεντικά.

—Κάτι ἀκόμα θἄθελα, εἶπε ἡ Διονυσία. Ποῦ γιὰ βρίσκεται ἄρα γε κρυμμένο αὐτὸ τὸ φυτίλι;

—Μέσα στὴν ἀποθήκη. Ἐπειδὴ ὅμως δὲ θὰ εἶχαν τὸν καιρὸ νὰ πάγουν ἐκεῖ μέσα καὶ νὰ τὸ ἀνάψουν, τὸ ἔβγαλαν ἀπ' ἔξω καὶ τὸ ἔθαψαν στὸν τοῖχο. Ἕνα μέτρο λιπὸν φηλὰ ἀπὸ τὸ χῶμα καὶ σὲ βάθος μερικῶν ἑκατοστομέτρων. Ἔσκαψαν στὸν τοῖχο, ἔβαλαν δυὸ φυτίλια, γιὰ νὰ εἶναι πιὸ σίγουροι, μήπως σβύσει τὸ ἕνα, καὶ τὰ σκέπασαν μ' ἕνα χῶμα κόκκινο ποὺ δὲν ξεχωρίζει καθόλου ἀπὸ τὸ τοῦβλο τοῦ τοίχου.

Τὸ ἕνα φυτίλι εἶναι ἀπὸ δεξιὰ καὶ τὸ ἄλλο ἀπ' ἀριστερὰ τῆς γαλαρίας. Κ' ἐκεῖνοι ποὺ τὰ ξέρουν ποῦ εἶναι, θὰ ξύσουν λιγάκι τὸν τοῖχο, θὰ τἀνάψουν καὶ θὰ τὸ σκάσουν.

—Διαβολικὸ κόλπο, ἀλήθεια! εἶπε

ἡ Διονυσία σκεπτική. Καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ἐμποδίσῃ. Τί φοβερὸ δυστύχημα!

—Ὅσο γιὰ φοβερὸ δυστύχημα, εἶναι καὶ πολύ! εἶπε ἡ Λέα ποὺ αἰσθανότανε τὸν ἑαυτό της πιὸ ἐλαφρὸ τώρα ποὺ ξεφόρτωσε τὸ βάρος της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΣ'

Ἡ γενναία μαθητευομένη

«Ἡ ὥρα εἶναι τέσσερις. Πρέπει νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ πάω στὸ πηγάδι, γιατὶ τὸ ὑποσχέθηκα, σκεπτόταν ἡ Διονυσία ποὺ δὲν εἶχε κλείσει μάτι ὅλη νύχτα. Δὲν ἔχω τώρα καιρὸ νὰ σιδερώσω τὸ κοστούμι τοῦ ἀδελφοῦ μου. Θὰ τὸ φορέσω καθὼς εἶναι».

Τῆς ἦταν φαρδὺ καὶ μακρύ. Ἀλλὰ δὲν τὴν ἔμελε. Τὸ φόρεσε γρήγορα τὸ διόρθωσε λιγάκι, μάζεψε κατόπι τὰ μαλλιά της, τἄχωσε μέσα στὸ πέτσινο καπέλλο, καὶ ἀφοῦ ἀποτελείωσε ἔτσι τὴν τουαλέττα της, πῆγε σιγὰ-σιγὰ νὰ ἰδῇ στὸν καθρέφτη τῆς τραπεζαρίας πῶς φαινότανε μ' αὐτὸ τὸ ντύσιμο.

—Δίδυμη ἀδελφὴ τοῦ Ἀλβέρτου; εἶπε σηκώνοντας τὴ λάμπα γιὰ νὰ ἴδῃ. Δὲν λέω καλύτερα, δίδυμος ἀδελφός του;

Κι' εὐχαριστημένη μ' αὐτὴ τὴν ὁμοιότητα, ἄνοιξε σιγὰ-σιγὰ τὴν πόρτα, τὴν ἔκλεισε κατόπι της καὶ πῆγε νὰ περιμένῃ τὸν Ντρουὲ μπρὸς στὸ σπίτι του.

Αὐτός, ὅταν τὴν εἶδε, χαμογέλασε.

—Καὶ πῶς σὲ λένε, τὴν ρώτησε.

—Ἀλβέρτο, ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας ἡ Διονυσία, μαθητευόμενος τοῦ σταυλίτη Ντρουέ.

Μπῆκαν στὸ ἀνθρακωρυχεῖο ποὺ τὸ φρουροῦσαν στρατιῶτες. Ἀρκετοὶ ἐργάτες ἐρχόνταν νὰ δουλέψουν. Αὐτὰ γινότανε τώρα τελευταία. Μιὰ ἄφριναν τὴ δουλειά, μιὰ τὴν ξανάρχιζαν. Ἡ ἀπεργία δὲν ἦταν σταθερή Καὶ γι' αὐτὸ ἦταν κι' ἐπικίνδυνη.

Λίγοι στρατιῶτες βρισκόνταν στὴν αὐλή. Γιατὶ οἱ ἀπεργοὶ ἐπροκάλεσαν ταραχὲς ἀλλοῦ, γιὰ νὰ φύγῃ ἡ φρουρὰ καὶ νὰ κάμουν πιὸ σίγουρα τὸ κόλπο τους μὲ τὴ δυναμίτη.

—Θὰ ζητήσῃς τὸ νούμερο 130, εἶπε ὁ Ντρουὲ στὴ Διονυσία ὅταν ἔφθασαν στὸ λυχνοστάσι. Αὐτὸ εἶχε ὁ ἀδελφός σου. Δὲν εἶναι δά καὶ ἀνάγκη νὰ πᾷς νὰ σταθῇς μπροστὰ στὸ λυχνοδότη. Φώναξέ του τὸ νούμερό σου ἀπὸ μακρυὰ καὶ περίμενε».

Πῆραν τὶς λάμπες τους καὶ προχώρησαν στὸ κλουβὶ γιὰ νὰ κατεβοῦν κάτω. Τότε μιὰ σκέψη πέρασε τὸ μυαλὸ τῆς Διονυσίας. Ἂν τὴν γνώριζε ὁ μηχανικός; Αὐτὸς ὅμως μόλις τὴν κοιτάξε εἶδε πῶς ἦταν ὁ Ντρουὲ μὲ τὸ μαθητευόμενό του καὶ φρόντισε νὰ τοὺς κατεβάσῃ κάτω τὸ γρηγορώτερο.

Μάλιστα δὲν ὁποφιάσθηκε πῶς εἶ ἐ νὰ κάμῃ μὲ μαθητευόμενο ποὺ κατέβαινε πρώτη φορὰ γιὰ νὰ μετριάσῃ λιγάκι τὴν ὁρμὴ τοῦ κλουβιοῦ. Καὶ ἡ

«—Ποιὸς εἶσαι, σοῦ λέω!»

Διονυσία, ἀσυνείδιστη σ' αὐτὸ τὸ γρήγορο κατέβασμα, τὸ τόσο διαφορετικὸ ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ κατέβηκε μὲ τοὺς Μπεκκάρ, ρώτησε τὸν Ντρουὲ ὅταν βγῆκαν.

—Μὰ τί ἔπαθε αὐτός; Νόμιζε πῶς κατεβάζει ἄδεια ἀγγονάκια;

—Ἄδεια, ἡ γεμάτα μὲ ἀνθρώπους, τὴν ἴδια γρηγοράδα βάζουν. Δέκα μέτρα τὸ δευτερόλεπτο. Αὐτὸ εἶναι ὁ κανονισμός. Μήπως φοβᾶσαι;

—Οὔτε λόγος, κὺρ Ντρουέ.

Ὁ δουλειὰ τῆς Διονυσίας ἦταν πολὺ εὔκολη. Ἀκολουθοῦσε τὸν σταυλίτη κι' ἔκανε ὅ,τι τὴν πρόσταζε.

Τἄλογα πεινοῦσαν καὶ διψοῦσαν, τὸ ἄχυρό τους ἤθελε ἄλλαγμα. Ὁ Ντρουὲ τὰ ἐφρόντιζε ὅλα μὲ χάδια, σὰν καλὸς πατέρας καὶ τοὺς μιλοῦσε σὰν παιδιά του.

—Δὲν τὸν γνώρισες; ὁ Ἀλβέρτος εἶναι, ἔλεγε σ' ἕνα ἄλογο ποὺ κοίταζε τὴ Διονυσία μ' ἐπιμονή. Ὁ Ἀλβέρτος Κουτουριέ, ὁ μαθητευόμενός μου. Θὰ σοῦ βάλῃ νὰ φᾷς σένο. Ἄλλα νἀ σταθῇς φρόνιμος. Ἄλλος τώρα.

Καὶ κάθε ἄλογο εἶχε τὸ φαγητό του μ' ἕνα καλὸ λόγο κι' ἕνα χάδι στὸ λαιμὸ καὶ στὴ ράχη.

Ἀφοῦ ἐτάγησαν ὅλα τἄλογα, τὰ ξύστρισαν, τοὺς ἄλλαξαν τἄχυρότους καὶ τὰ περιποιήθηκαν, ὁ ἱπποκόμος μὲ τὸ μαθητευόμενό του κἀθησαν κατὰ γῆς νὰ κολλατσίσουν λιγάκι. Δὲν ἦταν βέβαια τόσο κατάλληλο τὸ μέρος μὲ τὶς διάφορες μυρωδιὲς τῶν ζώων καὶ τοῦ ἀχύρου, ἀλλὰ ὁ Ντρουὲ φαινότανε τόσο ἐθιμος ἀνάμεσα στὰ ζῶα του καὶ ἡ Διονυσία πεινοῦσε τόσο πολύ, ποὺ δάγκασε μὲ μεγάλη ὄρεξη τὸ ψωμὶ ποὺ εἶχε πάρει μαζί της.

—Πῆρα καὶ λίγο ροῦμι γιὰ τοὺς δυὸ μας εἶπε ὁ Ντρουὲ καὶ τῆς πρόσφερε τὴν τσότρα του πρὶν πίῃ.

—Πρόχαιρε πολύ, εἶπε ἡ Διονυσία κι' ἐκαμώθηκε πῶς πίνει γιὰ νὰ μὴν προσβάλῃ τὸν καλὸν ἄνθρωπο. Δὲν ἤπιε ὅμως, γιατὶ τὴν περασμένη φορὰ τὴν εἶχε μεθύσει λιγάκι καὶ τώρα χρειαζότανε ὅλη της τὴν ἑτοιμότητα. Γιὰ νὰ ξεδιψάσῃ, προτίμησε νὰ φάῃ τὸ πορτοκάλι ποὺ εἶχε φέρει μαζί της.

Ὁ Ντρουέ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἤπιε ὅλη σχεδὸν τὴ τσότρα, καὶ σὲ λιγάκι ἀποκοιμήθηκε εὐχαριστημένος ἀνάμεσα σ' ἀγαπημένα του τὰ ζῶα καὶ τὸν προσωρινὸ μαθητευόμενό του. Ἡ Διονυσία καμώθηκε καὶ κείνη πῶς κοιμᾶται, ἐνῷ ὁ Ντρουὲ ροχάλιζε καὶ τἄλογα χρεμέτιζαν κάπου-κάπου σὰν ἀπόκριση στὸ μακρυνὸ χτύπο τῶν λοστῶν τῶν ἐργατῶν.

Τὸ ἀνθρακωρυχεῖο τοῦ Κοντέ, αὐτὸ ποὺ τὸ ἀπειλοῦσε τόσο μεγάλος κίνδυνος φαινότανε σὰν κοιμησμένο, λησμονημένο, ἔρημο

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΖ'

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ σχεδίου

Καὶ ὅμως ὄχι δὲν τὸ λησμονοῦσαν... αὐτοί, ποὺ ἡ γεμάτη μίσος ψυχή τους ἦταν ἄγρυπνοι γιὰ τὸ κακό!

Ἡ ὥρα ποὺ θἀνέβουν οἱ ἐργάτες, πλησιάζει. Προηγουμένως ὅμως οἱ κακοῦργοι θέλουν νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι ὅλα ἔμειναν ὅπως τἄθησαν κάτω.

Ἕπεται τὸ τέλος **ΦΩΚΙΩΝ ΦΑΛΕΡΟΣ**

ΔΗΛΩΣΙΣ

Η συνδρομή της «Διαπλάσεως των Παίδων» διά τό από 1 Δεκεμβρίου ἀρχόμενον 45ον ἔτος, αὐξάνεται διά τό Ἐσωτερικόν εἰς δρ. 35, (Ἐξάμηνος δρ. 19, Τρίμηνος δρ.10,) Διά τό Ἐξωτερικόν, κανονίζεται ὡς ἑξῆς: Αἰγύπτου, Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καί λοιπῶν Ἀποικιῶν, Σελίνια 10. Ἀμερικῆς, δολλάρια 4. Λοιπῶν χωρῶν, φράγκα γαλλικά 25 Ἐξάμηνος καί τρίμηνος ἀναλόγως. Ἡ τιμή τοῦ φύλλου, διά τό Ἐσωτερικόν λεπτά 80, διά τό Ἐξωτερικόν φρ. 0.80

Διά τήν αὐξηθεῖσαν ἐπίσης τιμήν τῶν Τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καί τῶν βιβλίων ἐν γενεῖ, συμβουλεύσθε τούς δημοσιευομένους τέους Τιμοκαταλόγους.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΤΟΥ 199ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος τήν 4 Δεκεμβρίου 1921 πρός ἐπίλυσιν τῶν Λύσεων τῶν εἰς τά φύλλα τῆς «Διαπλάσεως» Δεκεμβρίου Ἰανουαρίου καί Φεβρουαρίου 1922 δημοσιευθεισῶν 190 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοί σημαίνουν: ὁ πρῶτος τάς σύρροδείσας ὁρθάς λύσεις, ὁ δεύτερος τά ἔξυπνα Λύσεων, ὁ τρίτος τά Εὔσημα Ἐπιμονῆς, συμφώνως μέ τόν Ὀδηγόν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ'. § 11.

Οἱ Ἰσότιμοι ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τό δικαίωμα, οἱ μέν τοῦ Α' Βραβείου νά δημοσιεύσουν τήν εἰκόνα των ἐπί πληρωμῇ δρ. 35 δι' ἕξοδα τοῦ κλισσέ καί νά γράφουν (ἐντός τριμήνου τό πολύ ἀπό σήμερον, δηλαδή μέχρι τῆς 4 Μαρτίου 1922, διότι κατόπιν παραγράφεται τό δικαίωμα τοῦτο) ἕνα οἰονδήποτε θέλουν τόμον τῆς «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894—1921 (Β' Περίοδος) μέ ἔκπτωσιν τριῶν (3) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου νά γράφουν δύοιον Τόμον μέ ἔκπτωσιν δύο (2) δρ. καί οἱ τοῦ Γ' μέ ἔκπτωσιν μιᾶς (1) δρ. (Ἴδε καί Ὀδηγόν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ'. § 10, Σημείωσις).

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (*16 ἐτῶν καί ἄνω*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ντόριαν Γκρεάη*, 177, 18, 7.

Ἰσότιμοι: Ἀμερικανίδ», 181, 19, 7. Ἀφελης Κυπριωπούλα, 156, 16, 7. Μικρή Ζακυνθινούλα, 156, 16, 7. Φούριος. 156, 16, 7, Πλανόδιος. 168, 17, 7. Δοξασμένο Κρητικόπουλο, 160, 16, 7. Ἀγοροκόριτσο, 169, 17, 7. Παπαρούνα τοῦ Ἀγροῦ, 169, 17, 7. Νανουρίστρα, 156, 16, 7. Ποιαώνιος Πόθος, 172, 18, 7. Ἰωνικός Οὐρανός, 166, 17, 7. Ὄψιμος Κρῖνος, 182, 19, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φλόγα*, 142, 15, 7. *Ἀφρόκρινο*, 151, 16, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κεραυνοβόλον Βλέμμα*, 117, 12, 7. *Γερω Δῆμος*, 128, 13, 6. *Θαλασσοπούλι*, 115, 12, 7.

Ἰσότιμοι: Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου, 99, 10, 7. Ἀροκάρια. 80, 8, 7. Αὔβριος Οὐρανός. 110. 11, 5. Δακρυπότιστος Ζωή, 104, 11, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μακεδονικόν Ἰδεῶδες. 25, 3, 2. Ἀετός, 38, 4, 2. Ἀτρόμητος Πολεμιστής 17, 2. 1. Ὑπερήφανος Ἕλλην, 17, 2, 1. Φοινικιά, 19, 2, 1. Σκιά τοῦ Δάσους, 61, 7, 5. Ἄρατος, 50, 5, 3. Ἀνθίππη Σ. Μιχαλιγοῦ, 51, 6, 3. Ἄπτερος Νίκη, 34, 4, 2. Ἐλευθερωτής τῶν Σκλάβων, 69, 6, 3. Ἀνεμώνη, 23, 3, 2. Ἀβραάμ Λίγκολν, 47, 5, 3. Πέπλος τῆς Νυκτός, 62, 7, 3.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (*12 ἕως 15 ἐτῶν.*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κάστωρ*, 165, 17, 7.

Ἰσότιμοι: Ἄτλας. 140, 14, 7. Δικέφαλος Ἀετός, 135, 14, 7. Ναυτόπουλο τῆς Ἀνδρου. 101, 16, 6. Καβούρ, 157, 16, 7. Χλόη. 158, 16, 7. Κρητικό Προσκοπάκι, 143, 15, 7. Σανσελλώρ, 159, 16, 7. Ἀρουραῖος, 137, 14. 7. Ἀρκικαλαμπουριστής, 150, 15, 7. Μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος, 136, 14, 7. Πύργος τοῦ Λέοντος, 140, 14, 7. Χάκας, 138, 14, 7. Τσουγκνίδα, 153, 14 7, Καρυοθαύστης, 148, 15, 7. Εὔξεινος Πόντος, 176, 18, 7. Σὲρ Ραβεγγάρ, 135, 14, 7. Νέδων, 143 15, 7. Δὸν Σατανάς, 160, 16, 7. Ἰωνική Αὔρα, 153, 16, 7. Γριφοφιάστης, 157, 16, 7. Γατίτσα, 143, 15, 7. Φιλελεύθερος Κύπριος, 149, 15, 7. Πτερωτός Ἱππότης, 146, 15, 7. Πλακίδας Πυλαφεύς, 157, 16. 7. Πουλί τῆς Καταιγίδος, 149, 15. 6,

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γλυκό Νερό*, 123, 13, 6. — *Κουνέλης*, 130, 13, 7.

Ἰσότιμοι: Τρελλή Χορεύτρια, 116, 12. 5. Ἑλληνική Ψυχή, 118, 12, 5. Ἀγρολούλουδο, 129, 13, 7. Τιριμπί, 126, 13. 7. Παιδί τοῦ Μέλλοντος, 130, 13, 6. Πυροβολιτάκι 118, 12, 7. Κική, 121, 13, 7. Σαχλαμάρας, 132, 14, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κύριος Γυμνασιόπαις*, 101, 11, 5 *Νομοταγής*, 107, 11, 7. *Ὀρτενσία*, 100. 10, 7.

Ἰσότιμοι: Πληγωμένος Λέων, 98, 10, 7. Σαπφώ, 113, 12, 7. Ἀσχημόπαιδο, 109, 11, 7. Καλαματιανό Λουλούδι. 106. 11, 7. Δῆμος Κορδιασμένος, 102, 11, 6 Γλυκειά Μελαγχολία, 98. 10, 7. Πριγκήπισσα Αἰκιρικί, 101. 11. 7. Καρδιογνώστης. 100, 10, 7. Καρυοφύλλι τοῦ 21, 107, 11, 6. Ψυχή τοῦ Πι.ιαιολόγου, 102, 11, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ρυψοκίνδυνος, 83, 9, 4. Φωστήρ, 87, 9, 5. Γιλή τῆς Ἀγκύρας, 69, 7, 5. Ἐλεύθερος Θράξ, 88, 9,7. Λύγξ, 81, 9, 4. Φούζια, 78, 8, 6. Ἀνθισμένη Πασχαλιά, 80, 8, 7. Ἀφελής Γυμνασιόπαις, 93. 10, 7. Ἀνεμοστρόβιλος, 77, 8, 5. Ἀνιχνευτής, 78. 8, 5. Τζιτζικας, 88, 9, 5. Δάμων, 81, 9, 7. Γεώργιος Παπανικολάου, 75, 8, 7. Γλυκεῖα Ἑλλάς, 89, 9, 6. Γενναῖος Πολεμιστής, 93, 10, 7. Φιδές. 73, 8. 3. Νέμος Ἐκδικητής, 90, 9, 7. Κόμης Δόρυκουρ. 89, 9, 4. Ἀλατσατιανή Καμέλια, 93. 10, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σόλων, 33, 4, 2. Γιούχτας, 51, 6, 3 Σκουπόλυον, 22, 3, 3. Γεώργιος Ν. Ἀστρῆς, 4, 1, 2. Τιάρκος, 7, 1,1. Ἔνδοξος Ἑλλήν, 39, 4, 3. Λόεγγριν, 3, 1, 2. Πολύμηνις Ὁ Δυσσεύς, 27, 3, 2. Χλωμό Δειλινό, 45, 5, 6. Χρυσόμαλλον Ἄέρας, 20, 2, 2. Κοσμοκήτωρ Ἑλλάς, 54, 6, 5. Νεφέλη τοῦ Πόντου, 36, 4, 5. Ἰωάννης Καχλίνης, 30, 3, 2. Ἀμυδρά Λάμψις, 33, 4, 1. Διαβρλόπαιδο, 26, 3, 4. Νεοέλλην, 23, 3. 1. Μικρός Πέκ, 39, 4, 2. Ἀμερικανόπουλο, 33, 4, 6, Ἠπειρωτικός Ἀγών, 33, 4, 7. Ἀετιδεύς, 35, 4, 2, Κατεργαρούλα, 44, 5, 3. Χαμίνι, 48, 5, 3. Ριγολέτος, 42, 5, 5. Ἱππότης δὲ Βοδρύ, 5, 1, 1. Ἐγώ, 5, 1, 1. Γαλαζοαίματη, 54, 6, 3. Μικρός Κισσός, 59, 6, 3 Βασιλεύς τῶν Ἀσσῶν, 6, 1, 1. Ἀργοναύτης, 61, 7, 6. Γλυκειά Νεοτίδα, 8, 1, 1. Παναγιώτης Ὀρεινός, 38, 4, 2. Ροδόχρους Ἠώς, 36, 4, 3. Κόμης Μοντεχρῆστος, 44, 5, 6. Ρωμύλος, 29, 3, 3. Πάτερ Σέργιος, 63, 7, 7, Πανελλήνιον Ὄνειρον, 33, 4, 2, Λαριοσσαϊκό Ἀγκαθάκι, 49, 5, 5. Γιοῦς τοῦ Ψηλορείτη, 32, 4, 2: Ναύτης τοῦ Αἰγαίου, 20, 2, 1. Ἐριγών, 18, 2, 2. Υἱός τῆς Αἰολίδος, 29, 3, 5. Δορυλάϊα, 40, 4. 4. Κλῶνος Ἐλαίας, 59, 6, 5. Μέγας Κρής, 41, 5, 2.

(*Ἕπεται τό τέλος.*)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρός Νίκος:

—Μαμμά, αὔριο θἄχῃς πολλές δουλειές. Δέν ἔρχεσαι νά φᾶμε σήμερα τό αὐρινό γλύκισμα;

'Εστάλη ὑπό τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

* * *

Ἡ μικρή Νούλα: —Μαμμά, ἤθελα λίγες σταφίδες...

—Καλά, ἀφοῦ σήμερα ἤσουν καλό παιδί, θά σοῦ δώσω. Βάλε τό χεράκι σου στή σακκούλα καί πάρε μιά χούφτα...

—Ὄχι, μαμμά· βάλε καλύτερα τό δικό σου χέρι, ποῦ εἶναι πιό μεγάλο, καί δός μου...

'Εστάλη ὑπό τοῦ Συναχωμένου Γάτου

* * *

Στό μάθημα τῆς Ἀριθμητικῆς.

Ὁ διδάσκαλος: — Τί κρατοῦμενα ἔχεις;

Ὁ μαθητής: — Τό σπόγγο καί τήν κιμωλία.

'Εστάλη ὑπό τοῦ Φιλ. Κερκυραίου

* * *

Ἀπορία τοῦ μικροῦ Νικόλα:

—Δάσκαλε, ὅλαι αἱ δασυνόμεναι λέξεις δασύνονται;

'Εστάλη ὑπό τοῦ Τρελλοῦ

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α'. Περιόδου (1879-1893) ἀπό τούς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἑπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος καί 20ος. Ἕκαστος τόμος *δραχ. 10*, ταχυδρομικῶς δέ ἀποστελλόμενος *δραχ. 10,70* διά τό Ἐσωτερικόν καί *δραχ 11,50* διά τό Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1921) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 28 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος *δρ. 40* καί ραμμένος *δρ. 43*. Ταχυδρομικά τέλη ἑκάστου τόμου προσθέτεα εἰς τάς ἄνω τιμάς: Διά τό Ἐσωτερικόν δρ. *1*, ὁ ἄρραφος καί *δρ.2,70* ὁ ραμμένος, διά δέ τό Ἐξωτερικόν *δρ. 3*, — εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδός Εὐριπίδου τήν 15 Νοεμβρίου 1922

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δέν ἀπαντῶ εἰς ἀνωνύμους ποῦ τούς λέει ὁ «Ὀδηγός τοῦ Συνδρομητοῦ». Δέν δίδω διευθύνσεις καί δέν φανερώνω ψευδώνυμα συνδρομητῶν. Δέν ἀπαντῶ ἀκεανῆς παρά μόνον ὅταν μοῦ τό ἐπιτρέπῃ ὁ χῶρος κατά σειράν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἤοις τό μεσημέρι κάθε Κυριακῆς, ποῦ κάμνω τήν Ἀλληλογραφίαν.

ΚΑΘΩΣ βλέπετε σέ ἄλλη στήλη, ἡ συνδρομή τῆς «Διαπλάσεως» αὐξάνει. Ἡ αὔξησις αὐτή ἦταν ἀπαραίτητη μετά τή μεγάλη ὑπερτίμησιν τοῦ χουσοῦ καί τήν ἀπρίβεια ἀλλων τῶν πραγμάτων Πάλι ὅμως ἡ «Διαπλασις» μένει τό φηνότερο ἑβδομαδιαῖο περιοδικό. Γιατί ὅλα τάλλα ἔκαμαν μιά δραχμή τό φυλλάδιο καί 50 δραχμές τήν ἐτησία συνδρομή.—Ὥστε οἱ ἀπό σήμερον ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνακεοῦντες διά τό 1922 θά συμμορφώνωνται μέ τά νέα τιμολόγια. Στηρίζομαι πάντα στήν ἀγάπη τῶν φίλων μου κι' ἐπιίζω ὅτι ἡ σχετικῶς μέ τά ὑπέρογκα ἔξοδα μικρή αὐτή αὔξηση θά γίνῃ δεκτή σάν κάτι δίκαιο, ἐπιβεβλημένο, ἀναπόφευκτο.

Πολύ ὡραία ἡ παράστασις ὑπέρ τῶν προσφύγων Φοιτητῶν, ποῦ διοργάνωσε ὁ «Σύλλογος Φοιτητῶν τῆς Ἰατρικῆς» εἰς τό Β. Θέατρον μέ τή σύμπραξη τοῦ «Μουσικοδραματικοῦ Ἐρασιτεχνικοῦ Συλλόγου», - δηλαδή ὅλο καί Διαπλασόπουλα, χθεσινά καί σημερινά. Παίχθηκε μέ ἐπιτυχία «Ὁ Πρίγκηψ Φοιτητής» τοῦ κ. Ξενοπούλου (διασκευή τοῦ γερμανικοῦ «Alt Heidelberg») κι' ὅλοι οἱ ἠρκοτιέχναι κατεχειροκροτήθησαν. Στό διάλειμμα ἔγεινε καί μιά πρωτότυπη ἐπιμπραισία: Ἕνα χρυσόδετο ἀνάτυπο τῆς «Τιμῆς τοῦ Ἀδελφοῦ» μέ αὐτόγραφο τοῦ κ. Ξενοπούλου, καθώς κι' ἕνα «Ἡμερολόγιο τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος», ἔρθασαν 1300 δραχμές καί κατεκυρώθησαν εἰς τόν καθηγητήν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Φωτεινόν. Θερμά συγχαρητήρια στούς διοργανωτάς ποῦ μέ τόσο ὡραία ἐορτή ἀνακούφισαν πτωχούς συναδέλφους τους.

Κι' ἡ συνεργάτοιά μου ὁ. *Σταυρούλα Μαρκέττου (Ε. Α.)* σκέφθηκε νά δώσῃ μιά διάλεξη μέ τόν ἴδιο σκοπό, ἀλλά γενικώς αὐτή «ὑπέρ τῶν Προσφύγων». Θά μιλήσῃ στό Θέατρο Μαρίκας Κοτοπούλη τό ἐρχόμενο Σάββατο, 26 Νοεμβρίου, 6 μ.μ. μέ θέμα «Ἂς μείνομεν γυναῖκες». Τιμή εἰσητηρίου δρ. 5. Σᾶς συνιστῶ νά πάτε, καί γιά νά κουσῆτε τήν ἀγαπητή σας Ε. Α., καί γιά νά δώσετε τόν ὀβολόν σας ὑπέρ τῶν Προσφύγων.

Ἀρχηγό τῆς Φυλῆς καί λοιπό τοῦ Συλλόγου «Ἄγυρα», γιά κανένα Σύλλογο ὡρισμένως δέν εἶπα τίποτα τέταιο, ἑπομένως οὔτε γιά τόν δικό σας. Μοῦ ἔγραφαν φίλοι μας δεξιά κι' ἀριστερά: «Δέν πρέπει τά Διαπλασόπουλα νά κλαταπαίνουν στίς σχέσεις τους τά πολιτικά» καί τούς ἀπαντοῦσα: «Καί μένα αὐτό δέν μ' ἀρέσει». Κάποτε μοῦ ἔγραψαν: «Ἐδῶ θά γίνῃ ἕνας Σύλλογος μέ σκοπό πολιτικό». Ἀλλά οὔτε ὄνομα Συλλόγου μοῦ ἀνέφεραν, οὔτε ὀνόματα ἱδρυτῶν. Καί ἀπηντήσα γενικώς, ὅτι τέτοιος Σύλλογος ἀπό Διαπλασόπουλα θἄταν παριτός. Ἐκκλέω, ὅτι ἀρνοῦμαι τόν τἀπαρόρεψο μέν,—γιατί εἶδα ὅτι ἡ ἀπαγόρευση ἔφερνε τό ἀνείβετο ἀποτέλεσμα. κατεκρατηνεῖτο κτλ.—ἀλλά καί δέν μ' ἀρέσουν. Ὅσο γιά τό Σύλλογό σας, ὁ γενικός σκοπός του ἐδημοσιεύθη στήν ὑπ' ἀριθ. 1301 Μ. Ἀγγελία καί τόν εἶδαν ὅλοι.

Σοῦ ἔστειλα τά φύλλα, *Ματωμένο Διφυνόκλαδο*, καί σ' εὐχαριστῶ γιά ὅσα γράφεις. Νοῦ, μόνο γιά «Κυρικαή τῆς Διαπλάσεως» δέν σᾶς εἶπα τίποτα, γιατί φοβηθηκά μή σᾶς ἔδινα ὑπόσχεση ποῦ δέν θἔμουν σέ θέση νά ἐκπληρώσω «Ἡ Κυρικαή», βλέπεις, ἀπαιτεῖ διπλά φύλλα, ἀφονία εἰκόνων κτλ. πράγματα πολυέξοδα, πολυτέλειες ποῦ δέν εἶναι γιά τούς σημερινούς καιρούς. Πάλι, θά ἰδοῦμε.

Παλαιέ μου φίλε *Α. Κ. Κ.*, εἶπα δτι καί τέταρτο μυθιστόρημα θά βάλω φέτος, ἄν ὁ «Βράχος τῶν Γλάρων» κατορθωθῆ νά τελειώσῃ μέ τήν Α' ἐξαιρηνία. Νά δημοσιεύσω μόνο μυθιστορήματα, ὅπως θά ἤθελες, δέν μπορῶ· γιατί ὅλα ὅσα δημοσιεύω χρειάζονται ἐπίσης Ναί. τάς «Ἀθηναϊκάς Ἐπιστολάς» γράφει πάντοτε ὁ κ Φαίδων (Ξενοπουλος).

Ἐννοεῖται, *Τρελλέ Ἀέρα*. Μήπως καί τό μέ καί τό τί, κι ὅλα «τά κάτι τέτοια» δέν εἶναι λέξεις; Ὦ; λέξεις λοιπόν λογαριάζονται στίς Μ. Ἀγγελίες. Νά μοῦ φιλήσῃς τή μικρή Μαρίκα καί νά τῆς πῆς ὅτι τό μυθιστορηματάκι τῆς Κυρά-Μαρθας πολύ θά τήν διασκεδάσῃ —Ἀ, γιά στάσου! Τί μοῦ ἔστειλες Ἀσκήσεις. Δέν ἔφερες ὅτι τώρα δέν δέχομαι;

Ναί, *Ἀροκάρια*, «τελοσπάντων χειμῶνας»! Καί ἀρκετά πρόωρος φέτος. Ἀς ἐλπίσουμε ὅτι δέν θά εἶναι καί παρατεταμένος. Πίστευαε, ὅτι τά γράμματά σου μ' εὐχαριστοῦν πάρα πολύ καί μόνο ἀπό ἔλλειψη χώρου δέν σοῦ ἀπαντῶ τακτικά. Αὐτά πούμοῦ παραγγέλλεις γιά τό *Τ.τ. Ἐ.* πῶς νά τοῦ τά πῶ; Ὑπάγονται στίς Μ. Ἀγγελίες.

Πολύ χάρηκα μέ τό γράμμα σου, *Λαβεντογιάννη*, μακρινό μου Ἀμερικανόπουλο Δέν πιστεύω ὅμως νά εἶσαι καί σύ ἀπό τά παιδιά ποῦ σιχαίνονται τό...γάλα, Τό γάλα, Θεός φυλάξοι! Μά καί τί ὡραιότερο, θρεπτικώτερο, πολυτιμώτερο γιά ἕνα παιδί; Καί σαῖς στήν Ἀμερική, τό ἔχετε ἄφθονο καί γνήσιο. Τά σέβη μου στή μαμμά. Ἀλήθεια, δέν εἶναι τρόπος νά μέ συστήσετε ἐκεῖ καί σ' ἄλλα Ἑλληνόπουλα; Στήν Ἀμερική βρίσκονται τόσες χιλιάδες, μπορεῖ νά ἦταν πολλοί, πολλοί συνδρομητάς, ἀλλά δέν ἔχω παρά λίγους.

Ὁ *Ἀνδρέας Παπαβασιλείου* ποῦ ἔλειπε στό Ἐξωτερικό καί τώρα γύρισε στήν Ἑλλάδα γιά νά κάμῃ τή θητεία του, μοῦ γράφει: Βεβαιώσου πώς τή συνδρομή μου δέν θά τήν διακόψω, γιατί νομίζω πώς σήμερα κανείς ἀπό τούς παλιούς σου συνδρομητάς δέν πρέπει νά σχόνῃ. Ἄλλα τοῦ ἐνεν ἐπιβάλλεται νά σ' ἐνιοχύσῃ μέ κάποιο τρόπο στόν τίμιο καί μεγάλο ἀγῶνα σου τῆς μορφώσεως κι' ἐξ ψώσεως τοῦ Ἑλληνόπουλου». Τόν εὐχαριστῶ πάρα πολύ τόν καλό παλιό μου φίλο!

Καί σένα *Καλικάντζαρε*, σ' εὐχαριστῶ πολύ γιά τό ἐνδιαφέρον. Ὅτιο γι' αὐτά ποῦ μοῦ προτείνεις γιά τό Ἐσοπάθωμα, εἶναι μέν εὐφυέστατα, τά βρίσκω ὅμως περιττά γιατί ὅπως ἐτύ, ἐτσι κι' οἱ ἄλλοι φίλοι μου θεωροῦν καθήκον τῶν νά ξεσπαθώνουν, καί θά κάμουν ὅ,τι μποροῦν, χωρίς νά τούς προτρέψω τίποτε παραπάνω Ἄλλως τε τό Ἐσοπάθωμα εἶναι ἤδη Διαγωνισμός, ποῦ ἔχει τάς τιμάς καί τάς ἀμοιβές του Εἶναι ἀρκεταί.

Στό Σύλλογο τῶν ψευτο - φαγάδων «Περίδρομος», ἡ *Ἀλογόμυγα*, καθώς μοῦ γράφει ἡ *Πανταχοῦ Παρών*, ἔστειλε τίς ἑξῆς συνταγές μαζέδων: «Μύγες παραγεμιστές. Ἀράχνες σαλάτα. Σκορπιοί τηγανιστοί. Σαρανταποδαρούσες αὐγολέμονο. Σκνίπες κομπόστα» Καί. καλή δρεξή!

Πάλι καλά, *Ἰωνικέ Οὐρανέ*, ποῦ εἴχες ἕνα θεῖο γιατρό στή Γαλλία καί ἐπόρεσες ἀρίνοντας τή Σμύρνη νά πᾶς ἐκεῖ. Βέβαια ποῦ δέν θά εἶσαι παντοτινός. Σέ πρώτη εὐκαιρία θά ξαναγυρίσῃς στήν ἀγαπημένη σου Ἑλλάδα. Ἀλλ' ἄρου θά ἔχῃς γνωρίσει καί τήν Εὐρώπη, ποῦ δέν εἶναι μικρό. Οὐδέν κακόν. βλέπεις, ἄμικτον καλοῦ "Ολα τά φύλλα σοῦ τά ἔστειλα ἐκεῖ.

Νά κι' ὁ *Πέτρος Ἀθηναῖος*, ποῦ μοῦ γράφει ἀπ' τή Νέα Ὑόρκη, ὅπου ἔφασε καλά, καί θά μείνῃ κατ...θά ξεσπαθώσῃ Ἀλήθεια, θά τοῦ εἶμαι πολύ εὐγνώμων ἄν σύντελέσῃ,ὅπως μοῦ ὑπόσχεται, νά διαδοθῆ τό περιοδικό μας στόν Ἑλληνισμό τῆς Ἀμερικῆς. Ἂς διαβάσῃ τί λέει παρακάπανω καί στό *Λαβεντογιάννη*.

«Ἑλαβα, *Χουσαλλίς*, ἔστειλα καί σ' εὐχαριστῶ γιά τά τόσο ὡραῖα λόγια. Ναί, τό ξέρω, γιά πολλά περιττά πράγματα τά παιδιά πετοῦν ἀλύπητα λεπτά. Καί μέρος τους ἀχιστον ἄν αὐτά, ὅπως λές, ἔπρεπε νά τά προσοιζοῦν γιά μένα, ποῦ πλαίω μέ τόσες δυσχέρειες. Ἀλλά δέν ἔχω παράπονο. Τά περσότερα αὐτό κάνουν.

Μικρέ Ἀθηναῖε, τό «Ρητό» τοῦ προηγουμένου φυλλου δέν τό κατάλαβες, γιατ εἶχε ἕνα τυπογραφικό λάθος. Νά πῶς εἶναι:

Κάλλιο μάλλινο μέ τάξη,
Παρά μ' ἀτάξεία μετάξι.

Μέ σπαρκγμό ψυχῆς ἔμαθα τόν θάνατο τοῦ ἀγαπητοῦ μου παλαιοῦ φίλου Νίκου Κασιγόνη, γνωστοτάτου στόν κύκλο μας μέ τό ψευδώνυμο *Νικητής*. Ἦταν στρατιώτης στό Μετσκο, ἡ ἐχθρική σφαῖρα τοῦ ἐφείσθη, ἀλλά δέν μπόρεσε νά γλυτώσῃ ἀπό ἕνα κρυολόγημα...Τά πιό ἐγκάρδια συλλυπητήρια στή δυστυχῆ σύκο γένεια καί ἰδιαιτέρως στόν ἀδελφό του, ποῦ τόσο πικρά τόν κλαίει.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ.

Ἀπό τά σταλέντα καί αὐτήν τήν ἑβδομάδα διά τήν Α' Τριμηνία τοῦ 1923.

Ἀπορρίπτονται: «Ἐξομολόγηση πιλιτοῦ τῆς *Βασίλισσας* στίς *Ἀνεμώνες*. Καλό θά ἦταν, ἄν ἦταν τό μισό. Τόσο ἐκτενῆ δέν ἐγκρίνονται, ὅσο ὡραῖα καί ἄν εἶναι. Ἄν μπορῆ, ἄς τό συντομεύσῃ. Εἰδεμή, ἄς στείλῃ ἄλλο σύντομο δέ ἀρχῆς.— «Ἕνας Καλλιτέχνης», τοῦ *Ἀφελοῦς Γυμνασιόπαιδος*. Ἀπορῶ πολύ πῶς; παλιός μου φίλος, γνωρίζων τά συστήματά μας. μοῦ στέλνει κομμάτι ποῦ θά ἔκιανε ὁλόκληση σελίδα!! Εἶναι τό δεύτερο αὐτό τό ποῦ μοῦ στέλνει, ἀφοῦ καί τό πρῶτο τοῦ ἀπερρίφθη προπάντων ἄς ἐκτενές. Τί νά τοῦ κάμω τώρα; Ἐπαρτικῶς, τοῦ δίνω τήν ἄδεια νά μοῦ ξαναστείλῃ τόν «Καλλιτέχνη», συντομευμένο κατά τά 2-3 (ἕνα τρίτο δηλαδή νά μείνῃ)—«Ἡ ἐλλογή ἑνός δανάτου» τοῦ *Τρελλοῦ Ἀέρα*. Εἶναι ὡραῖο, ἀλλά πρέπει νά μοῦ τό ξανατείλῃ μεταφρασμένο στήν ἁπλή γλῶσσα ποῦ γράφουμε. — «Ἐντύπωσιαι» τοῦ *Ὀνειρου τῆς Κόβρου*. "Ἀτεχνη οἱ στίχοι. "Ἔπειτα ἡ ἰδέα: Πάει γιά ἕνα Ἑλληνόπουλο νά λέῃ τέτοιο πράγμα γιά τάς Ἀθήνας; Κι' οἱ ξένοι ἀκόμα, ὅταν ἔρχονται ἐδῶ, λένε πῶς ἡ ἐνότησή τους εἶνιτε ἀπερίγραπτη. Βλέπουν ἕνα Παρθενῶνα ἐπιτέλους!...—«Τά ἑλληνικά τοῦ κύρ Δηκάρχου» τῆς *Ματωμένης Ἑλλάδος*. Νόστιμο ἔσω· ἀλλά πολύ ἀπίθανο. Ὁ ὀργανισμός πίκτι μέ γιώτα νά ἔδλεπε τή λύρα γραμμένη, ἔβρα θά ἔπαιρνε μαζί του κι' ὄρε Ἄρα, ἀφοῦ τόν προσκαλοῦσαν σ' γιορτή.

Ἐγκρίνονται: 23 «Ἠλιοβασίλεμα», σονέτο τοῦ Ἐσεδιᾶ, ἐμπεστρη μεταφραση τοῦ *Ἄρεως*, πολύ καλή. — 24. «Ἡ τρελή μητέρα» τοῦ *Τρελλοῦ Προσκοπάκι*. Ἁπλᾶ γραμμένο καί. γιά πρῶτο, ἀξιο ἐνθαρρύνσεως. — 25. «Τά πρώιμα σύκα» τοῦ *Φιλέρμου*. Ὡμορφο, χαριτωμένο, ψυχολογικό, φιλοσοφικό, σύντομο.— 26. «Ξερολούλουδα» τῆς *Τριανταφυλλένας*. Μικρά καί ζουμερά. Ἀλλά ἴσως δ.ν θά τά δημοσιεύσω ὅλα. Ὅσα θέλω —27 «Γιά τά Ἑλληνόπουλα τῆς Σμύρνης» τοῦ *Λεβεντογιάννη* Ἐνδιαφέρον.— 28 «Ὁ παπᾶς τῆς Ἁγιᾶ Σοφιᾶς» τοῦ *Πληγωμένου Δέοντος*. Λιτό, πασίγνωστο θέμα, ἀλλά πάντα νέο —29. «Ἀνέκδοτο» τοῦ *Σκόρου*. Νόστιμο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Φωνή τῆς Παχείας, ἀ. (ΓΓ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 ἕως 5 τό πολύ λύσεις λεπτ.75. Διά τάς περισσότερον 20 λεπτά ἡ λέξις.

Μ. Μυστικα ἐπιθυμοῦν νά ἀλλάξουν: ὁ Ἀόρατος Πυγμάχος μέ Σόρα Πμουκό, Ἀμαβολόπαιδο, Σπαθί τ Κωνατ.—ἡ Ξανθή Κυρία μέ Σόρα Λεζινέβ, Τζένυ Μέρις, Φιλελευθ. Κερκυραῖον.—ἡ Κοκώ μέ Ἀόρ. τ Φυλῆς, Ἀτσίγανο, Χαλικουτοπούλα.—τό Μή μορ Ἀπου μέ Πανταχοῦ Παρόντα, Καλαμαι. Λουλούδι, Χιώτικο Τριαντάφυλλο.

*Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τούς φίλους της: Ἱππόλυσον (μέ τό δίκιο σου) Κρητικό Προσκοπάκι (ἔνοεῖται! κανείς δέν θυμώνει μέ τέτοια πράγματα ὅλοι δέχονται τήν κρίση μου καί προσπαθοῦν νά κάμουν τό καλύτερο) Πειρατκήν Ἀδραν (λάθος εἶναι ἀλλά οὐ σημείωσε τά εὐσημία ὡς νά μήν ἦτο λάθος κι' ἐγώ ἔξερα τί θά κάμω) Θέλμαν ἰπῶς μπορεῖς; κάθε γράμμα τό λαμβάνω ὅ,τι ὅ,τι, φτάνει νά τό λαμβάνω εἰς χεῖρας ἄν χάθηκε κανένα, δέν φταίω γράφε μου λοιπόν θαρρετά) Σκόρον (κύχομαι περασιτικά καί περιμένω γράμμα σου· ἡ «Κωμωδία τοῦ Ἀριστείου» μέ τά ταχυδρομικά στοιχίζει δρ. 3,50) Ἀόρατον Πυγμάχον (ἔστειλα τό νέον ψευδώνυμον θά ἔκαμῃ ἀπό 1ον φύλλον τοῦ Δεκεμβρίου γιά τό ἄλλο, δοσ χασε...) Γκαπᾶ (χαίρω ποῦ ἤλθες πιό κοντά μου μέ μεγάλη ἐνεργεσιν θά σε ἴδω καί στό γραφεῖο) Μάγισσαν (Μ. Ἀγγελίες μέ Γρίφους, δέν μπορῶ νά δημοσιεύσω νόστιμες θά ἦταν, ἀλλά γιά φαντάσου τί φασαρία θά

764. Ἀκανόνιστον

* * + + * * =Μέρος τ. σώματος
* + + * * =Ὥρα τοῦ ἔτους.
* + + * * =Ἰκμητριακόν.
* * + + + * * * =Ἀρχ. ἱστορικός
* + + * * * * =Γυνὴ τ. Γρ. φ.

Οἱ σταυροὶ καθεξῆς, οἰκονομία καὶ τρόφιμον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄλκη

765. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 2 3 1 5 6 =Ἀρχαῖος βασιλεύς
2 4 4 1 6 =Ζῶον.
3 5 1 =Ἀριθμός.
4 1 5 6 =Μέλος.
5 4 1 =Πρόθεσις.
6 5 6 =Ζῶον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λάπρου τῆς Φύσεως

766. Ἐπιγραφὴ

ΕΤΜΙΕΣ
ΜΙΕΗΗΙ
ΣΙΣΡΠΣ
ΟΥΣΕΩΟ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψύλλου

767. Τετρατοσήχις

Τὰ τέταρτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαιότατον βασιλέα:

1, Ὅρος ἐξ οὗ ὠνομάσθη μία μεγάλη φυλή· 2, Ἱσπανικὴ πόλις περίφημος διὰ τοὺς οἴνους της· 3, Μεγάλη βυζαντινὴ αὐτοκράτειρα· 4, Κατοικία τῶν θεῶν· 5, Ἀρχαῖος ποιητής· 6, Θεά.

Ἐστάλ. ὑπὸ τ. Ἀγγέλ. τ. Μαραθῶνος

768. Ἐλλιποσύμφωνον

λλη - τρ - τς - λκσ - βρν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλίσσας

769. Γρῖφος

NENENE NE
NE NE
Ου NE NE ἢ κερί;
NE NE
NE NE

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τσουκνίδας

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

770. Charade

On ne peut être mon premier
Si l'on reste dans mon second,
Même pendant mon entier!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀφρόκρινο

771. Ἀκροστιχὶς

Τὰρχικὰ τῶν κάτωθι λέξεων, μεταφραζομένων γαλλιστί, ἀποτελοῦν εὐρωπαϊκὴν πρωτεύουσαν:

Δέλεαρ, πλάνας, γάμοι, κτῆμα, κατοφύγιον, ἐλπίς, ὑποκατάστημα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀκκίλα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 31

444. Ἀνεμώνη (ἄν, ε, μάνη,) —445. Ἀλαμάνα (ἀλλά, μάννα.) —446. Βόλγας - βόας. — 447. Λυσίας - λύσις. 448. Δάκρυ - ρακή. 449. ΡΑΚΙΝΑΣ 450. Λεκάνη ΑΛΙΥ (καλὲ, ΚΑΘΗΚΟΝ ΚΑΝΕΙς...) ΙΗΗΕ —451 ΒΩΝΙΚΗΤΑΣ ΜΟΣ. (Βα ΘΑΛΙ δίζω, Ὠραῖ ΣΥΝΕΣΙΣ ος, Μῆκος, Ὄρος, Σωφρ.) 452. Σὺν θεσ. οὐδ νος ἀπορήσομεν. — 453 *Ἡ συκῆ παράγει σῦκα* (εἰς οἶκοι παρ' ἀγ ρὸς ἠκα) —454. L' As.—455. Aide-toi, le ciel t'aidera.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50.

(ΚΒ' — 1317)

«ΠΕΡΙΠΟΜΟΣ». — Τὴν Θέλμαν ἀποχωρήσασαν ἀντικατέστησεν ἡ Νύμφη τοῦ Δάσους.

(ΚΒ' — 1318)

ΨΗΦΟ ΣΤΗΝ ΑΛΟΓΟΜΥΓΑ

Ὁποιος εἶδε τὴν κιρδίτσα μου τὴν τόσο ἀνθρωπινή, δὲν θἀρνηθῆ τὴν ψῆφο του σ' ἐμένα τὴ μικρή.

(ΚΒ' — 1319)

ΡΟΔΟ - Νιῖνος Μήλησις, ΜΙΡΑΝΤΑ= Ἀνασιασία Οἰκονομίδου, ΑΜΛΕΤ = Νικ. Σούβλης, ΑΡΗΣ=Γιάννης Χιδηρογλου, ΑΤΡΟΜ. ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ=Ν. Κωνσταντινίδης.

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ

(ΚΒ' — 1320)

ΚΑΡΛΟΤΤΑ, χαριτωμένο τὸ τετραδιάκι σας. Γράμμα ἔστειλα.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ

(ΚΒ' — 1321)

Γύρισα ἀπ' τὴν Πόλη καὶ παρακαλῶ τοὺς ἀνταποκριτές μου νὰ μοῦ γράφουν. Ρ. Β. Ἀθήνα.—Σ' ὅσους μοῦ πρότειναν Μ. Μ. ἔστειλα καὶ περιμένω τετράδια γιὰ νὰ κλείσω Album.—Χαιρετῶ ὅλους τοὺς παλιοὺς μου φίλους τοῦ Σαλονικοῦ τῆς Διάπλασης. —Σύλλογο «Ἑλληνόπαιδα»; Εὐχαριστῶ θερμά.—Ἑλληνικὰ Ἰδανικό: Ἔστειλα. —ΑΡΗΣ

(ΚΒ' — 1322)

ΡΙΤΑ, ἔλαβα γράμμα σῆς μηνός· περιμένω νεώτερη διεύθυνση. ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

(ΚΒ' — 1323)

Ο ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ κατέρχεται στὸ φετεινὸ Δημοψήφισμα μὲ τὸ πατριωτικώτατον ψευδώνυμον:

ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ

ὅθεν παρακαλεῖ τοὺς φίλους του νὰ τὸν ὑποστηρίξουν.

(ΚΒ' — 1324)

Μέγας ἄγνωστος: Ρακότσυλος, Γάϊος Γράκχος, Φώτιος Ὅμηρος, Ὡραία Ἑλληνίς: Πολυξ. Ὁμήρου, Ἐθνομορτυς: Γερ. Ρεμέντζης. Ἔτσι παραβαίνουν τὸν λόγον; Στοιχηματίζομεν.; Δοξασμένος Τσολιᾶς

(ΚΒ' — 1325)

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ Βραβεῖα: α') Ἀρατος, (Παντάχοῦ Παρών, Καρλόττα), β') Γάϊος Γράκχος, (Ρένος, Ἰαβρης). Λοιπὸν εὐχαριστοῦμεν.

ΚΟΛΟΜΒΟΣ, ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

(ΚΒ' — 1326)

Μπαίνω εἰς τὸ συλλογὸ ΜΟΖΑΡΤ. *Νόρμα*

(ΚΒ' — 1327)

Καλαμαριανὸ Λουλουδι, Γαΐς Γράκχε, ἀλληλογραφοῦμε; Δῆσις Μαιμὴν Γεωργακοπούλου, Ρ.Τ. Ἐνταῦθα.

Νύμφη τοῦ Δάσους

(ΚΒ' — 1328)

«Περίδρομος». — Εὐχαριστοῦμεν κ. Κουβαρᾶν, Ὄνειρο τῆς Κύπρου, Καρλόττα.

Παντάχοῦ Παρών

(ΚΒ' — 1329)

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ

(ΚΒ' — 1330)

Ποῖος εἶναι ὁ μεγάλος ΠΑΡΙΖΕΤ; Εἶναι ὁ Κερύδης ποὺ τὸν μπάτσισε προχθὲς ὁ Γυμνασιάρχης. Διατί ἐπιμένησε; Ποῦ εἶναι ἀποτελέσματα; Ἀρχαῖος Σπαρτιάτης=ἀδελφός. Σόρα Λουσάφ=Παπαδάκος. Κι' ἔτσι πάει ὁ «Ἀπόλλων».

Τρελλὸ Σταματόπουλο

(ΚΒ' — 1331)

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ

Ποιο Ἑλληνόπουλο εἶναι ἐκεῖνο ποὺ θ' ἀρνηθῆ νὰ δώσῃ μιὰ ψῆφο σὲ μιὰ μανα του;

ΜΠΕΡΜΙΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' — 1332)

«ΑΓΚΥΡΑ»

Εὐχαριστοῦντάς τοὺς ὑποστηρικτάς μας, τοὺς γνωρίζομε ὅτι ἡ *Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ* ποὺ τὰ ὀνοματά της δημοσιεύθηκαν στὸ προηγούμενο φύλλο, θὰ διευθύνῃ προσωρινὰ τὸ Σύλλογο μέχρι τῆς τελικῆς του ὀργανώσεως.

Θὰ ὑπογράφουμε ἡ:

ΔΙΟΙΚΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

(ΚΒ' — 1333)

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν διαφόρων τοπίων. Συμμετοχὴ 50λεπτος, Προθεσμία δίμηνος. Δῆσις: Κωνστ. Χρηστάκην, Ἀγίαν Ζώνην, Ἀθήνας.

(ΚΒ' — 1334)

Ἔχοντας ἄρρωστο τὸ ἀδελφάκι μου ἔξεσα νὰ σωστήσω νὰ ζητήσουν ταχυδρομεῖο στὸ ψευδώνυμό μου καὶ σήμερα ποὺ ζήτησα μοῦ εἶπαν πῶς γύρισαν πίσω πολλά. Συγγνώμην καὶ παρακαλῶ ξαναστείλατε — *Μεράντα*

(ΚΒ' — 1335)

Σοφία *Δα Μολίν*, τὴν ἔπαθες βρὲ κεῖνο πούλιες. — *Κοκώ*

(ΚΒ' — 1336)

Χορὸς τῶν ψευδωνύμων. Μαγευτικὸν φῶς: Κοκκίνη, Γρέκος, *Μυστηριώδης* Ὀδοιπόρος: Παπαθεράπων. Ἀναμείνατε συνέχειαν, Τρέμτεεε !!..

Θέλμα, Δκαλανθὶς

(ΚΒ' — 1337)

Κερουνοβόλε Ἱππότα, εὐχαριστῶ. Μ. Μ δὲν ἀνταλλάσσω. *Ἀκαλανθὶς*

(ΚΒ' — 1338)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΘΗΝΑ»

Ἕνεκα ἀνωτάτων λόγων, καταργεῖται τὸ ἐν Χανίοις Κεντρικὸν τὰς ἐργασίας αὐτοῦ ἀναλαμβάνει τὸ ἐν Ρεθύμνῳ Ὑποκατάστημα. Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν, ἐξελέγησαν: Πρόεδρος ΑΝΔΡΟΥΛΑΚΙΔΑΚΙΣ, ἀποικιῶν ΛΑΜΠΑΚΙ, γραμματεὺς ΠΡΕΒΕΛΑΚΙΣ, ταμίας ΣΙΓΑΝΟΥ, ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΚΙΣ, διαγωνισμῶν ΡΟΛΟΓΗ. Διαγωνισμὸς ἐξακολουθήσῃ παλαιὰν Δῆσιν. Νέα Δῆσις: Συλλόγου: Γεώργιον Ἀνδρουλιδάκην, Καποδιστρίου, Ρέθυμνον.

(ΚΒ' — 1338α)

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΑΝΩΜΕΝΗ ΕΛΑΣ: ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΙΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ.

(ΚΒ' — 1339)

Ἀρχιμάγειρε συλλόγου «Περίδρομος», πόσα φαγητὰ τρῶς τὴν ὥρα;

Διαβολάκι τῆς Μαζαρίτας

(ΚΒ' — 1340)

Ἡ «Ἐλπίς», ἀρχίζοντας τὶς ἐργασίες της μὲ τὸ ἄνοιγμὸ τῶν σχολείων, χαιρετᾶ ὅλους τοὺς συμμάχους.

(ΚΒ' — 1341)

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΕΛΠΙΔΟΣ»

«Ποία ἐπιστήμη εἶναι κατὰ τὴν γνώμην σας, ἡ καλλιτέρα καὶ διατί;»

ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΔΙΜΗΝΟΣ

Α' Βραβεῖον δρχ. 50 — Β' δρ. 20 Γ' δρ. 10.

Δῆσις: Μ. Ε. Englesas, Gamel Charkass, 1, Caire (Egypte).

(ΚΒ' — 1342)

Μυῖγα, Ἀράχνη = Τιτίκα καὶ Μαρίκα Ἀξελοῦ. Ἀπὸ σιγανὸ ποτάμι νὰ φοβᾶστε.

«ΕΛΠΙΣ»

(ΚΒ' — 1343)

Μυῖγα — Ἀράχνη — Τὸ κογίτσι, ὁ Μ γεμπαντάκος σᾶς εἶπε ὅτι κοιμόμαστε δὲν σᾶς εἶπε τὸ ὄνομα; Ἡ «ΕΛΠΙΣ»

(ΚΒ' — 1344)

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ

(ΚΒ' — 1345)

ΑΡΧΗΓΕ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ, τόσο μαι κι' ἐγὼ μὲ τὸ μέρος σου ΚΛΕΦΤΟΠΟΥΛΟ ΤΟΥ 21

(ΚΒ' — 1346)

«Π. Α. Σ.» — Προκηρύσσομεν Διαγωνισμὸν Μ. Μυστικῶν. Προθεσμία μηνιαία. Βραβεῖα «Διηγήματα» «Ἀντίζηλοι» «Διηγήματα» Διαπλασόπουλο, Διαπλασοπούλες, ἐμπρός! περιμένομε. Δῆσις ΚΒ'—1215 ἀγγελίας.

ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΙΝΑΣ

(ΚΒ' — 1347)

Ψηφίσατε ὅλοι σας ἀνεξαιρέτως τὸ ὡραιότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ψευδώνυμα:

ΟΝΕΙΡΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Ψῆφο! Ψῆφο!

(ΚΒ' — 1348)

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Ο ΓΑΪΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ κατέρχεται στὸ φετεινὸ Δημοψήφισμα ἐλπίζοντας στὴν ὑποστήριξη τῶν φίλων του, καὶ ἐκείνων ποὺ νοιώθουν τέτοιο ψευδώνυμο.

(ΚΒ' — 1350)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΟΡΧΟΜΕΝΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ. Διορίζονται Πρεσβευταὶ Ἀθηνῶν: ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ, ΚΙΟΥΣΗΣ Πειραιῶς: ΚΟΥΣΤΟΥΜΠΙΝΑΣ, ΑΡΔΑΜΗΣ. Ἡρακλείου: ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ. Ἀργοστολίου: ΣΤΕΦΑΝΙΤΣΗΣ. Διορίζεται βουλευτὴς: ΤΑΜΠΑΚΗΣ.

(ΚΒ' — 1351)

Λίστ, τί γίνεσαι; περάστικά σου γιὰ τὴν τιμωρία.

Ἀδησμόνητη Σμύρνη.

(ΚΒ' — 1352)

Σύλλογε «ΜΟΖΑΡΤ», τὰ συγχαρητήριά μου γιὰ τὰς προόδους. — *Ἀδησμόνητη Σμύρνη*

(ΚΒ' — 1353)

Δόξα τοῦ Βενιζέλου, φιλελεύθερος ὑποψήφιος δημοψηφίσματος. 1922. Φιλελεύθεροι ψηφίστε με.